

IZ SLOVENSKEGA NASELJA.

Joliet, Ill., 27. jan. — Prihodnji tork, dne 2. februarja, bode v Jolietu dan volevarne volitve. Odločilo se bo vprašanje: "Shall the City of Joliet, Illinois, Adopt the Commission Form of Municipal Government?" — to se pravi: Ali naj mesto Joliet, Ill., sprejme komisarsko obliko občinske vlade? Glasovati smejo o tem vprašanju volivci in volivke, moški in ženske, in pričakovati je, da bo oddanih kakih 12,000 ali 13,000 glasov. In pričakovati je nadalje, da se večina glasov izreče proti novotariji, ki se ji pravi Commission Form. Da pa bode ta večina velika, zato skrbite vsi volivci! In zlasti tudi cenj. volivke! Vsi na volišča prihodnji tork! In vsi glasujte "No"! Opozorjamo volivce na tozadnji oglas na 5. str. te izdaje A. S.

— G. Josip Jontes, trgovec, 601 Landau avenue, in njegova soproga ga. Katarina roj. Klemenc sta v nedeljo obhajala deseto obletnico svoje poroke v krogu svojih sorodnikov in prijateljev. Na še mnogo let!

— Poroka. V naši cerkvi sta bila v ponedeljek poročena gospa Ursula Dernelu, vdova po Johnu Dernelu, saloonarju v Rockdalu, 500 Moen ave., in g. Ant. Zabukovec. Mnogo sreče!

— Prihodnji tork na volišča!

— G. Anton Nemanich, predsednik Slov.-am. Tiskovne Družbe, predsednik Slovenian Liquor Co. itd., bo dne 2. febr. lahko obhajal 31. (enotrideseto) obletnico svojega odhoda iz stare domovine. Kako se je vozil dvajset dni do New Yorka, kako je v Chicago in v Iowi in drugod iskal svoje sreče, dokler je ni našel v Jolietu, bi bila lepa in zanimiva pripovedka, ki pa žal še ni spisana, da bi tvorila takele pripovedke najzanimivejše "poglavje" v zgodovini ameriških Slovencev. Dobro bi bilo, da začne slovensko časopisje zbirati tozadnje podatke o našem prvem priseljencu, dokler je še čas. G. A. Nemanichu pa čestitamo na vsem, kar je v naši novi domovini dosegel s trdnjo voljo, neumornim delom in božjim blagoslovom sebi in narodu v prid — na še mnogo let!

— Commission Form pomeni omejitve ameriške svobode in državljan-
skih pravic. Zato glasujte prihodnji tork vsi z "No"!

— G. Ignac Česnik, ustanovitelj slovenske farmarske naselbine v Willar, Wis., se je mudil te dni v Jolietu, kjer ima vsepolno prijateljstvo iz svojega mnogoletnega bivanja tukaj. G. Česnik je član okrajnega odbora za Clark Co., Wis. V tem okraju posebno uspeva mlekarstvo. Med mirovni-
mi sodniki v okraju Clark je naš rojak Frank Perovšek in sicer za mesto Hendren. Slovenski farmarji baje prav lepo napredujejo in so si nekateri že precej opomogli. Dušno pastirstvo med njimi vodi naš rojak Rev. Jos. Pollak, župnik in Greenwoodu, kakih osem milj od Willarda, tako da imajo v obeh krajih sv. mašo vsako nedeljo.

— Delavske razmere v Jolietu se začnajo boljati. Tovarna za peči (Stove Works), ki je izšla dne 4. dec. praznovala, je spet začela poslovanje, včeraj, kakor se nam poroča od zasledne strani. Ob južnem Bluff st. prične poslovati neka nova tovarna. In kakor čujemo, bode tudi U. S. Steel Corporation zaposlovala s polno paro okoli dne 1. marca t. l. Če se ta govorica uresniči, bo v Jolietu spet veselje doma.

— "No — no — no" ... naj odmeva prihodnji tork po Jolietu!

— Iz Washingtona, D. C., smo bili naprošeni za objavo sledečih vrstic. Ravnatelj Wm. J. Harris od urada za popisovanje ljudstva v trgovinskem departmentu obžaluje potrebo opozoriti na dejstvo, da je veliko število tvorničarjev in rokodelcev (manufacturers) zanemarilo poslati zahtevana poročila uradu za popisovanje ljudstva 1. 1914. To nele zadržuje objavo popisa ljudstva, marveč tudi zelo podra-
žuje delo. Zakon veleval, da se imajo rokodelstva popisati vsako peto leto, in ravnatelj je storil vse mogoče, da olajša delo. Golice ali formularji, na katerih se imajo napisati poročila, so bili poslani vsem tvorničarjem in rokodelcem s prošnjo, da se imajo izpolnjeni formularji poslati uradu za popisovanje ljudstva do dne 15. januarja 1915. Sodelovanje trgovinskih zbornic, obrtnih združenj in drugih organizacij, deležnih na našem obrtnem razvoju, je bilo naprošeno, toda vkljub njihovu splošnemu odzivu in njihovi pomoči je dospel primeroma malo poročil in veliko število tistih, ki so bila poslana uradu, je pomankljiva. Bati se je, da se ne vstopeta važnost te statistike, kačozne razmerje vseh obrti med letom 1914. Če vsi tvorničarji in rokodelci ne vpošljejo poročil, bode odnosno stanje ene obrti z drugo in enega mesta z drugim resno prizadeto. Mesto Joliet ne sme izgubiti položaja, do kojega je upravičeno v obrtnem oziru, in dolžnost vsakega državljanja je, gledati na to, da se izdelajo popolna poročila o vseh naših obrtih. Zadržba jolietških trgovcev je pripoznavalaž-

nost, da je mesto primerno zastopano v tem popisu ljudstva, in je priporočala, da vsi tvorničarji in rokodelci takoj in skrbno izdelajo ta poročila. Upati je, da bo vsak tvorničar in rokodelce vpošteval svojo osebno odgovornost in vposlal svoje poročilo nemudoma.

Bradley, Ill., 25. jan. — Cenjeni g. urednik! Ker že dolgo časa ni bilo nobenih novic iz naše okolice, sem se namenil, da vam nekoliko poročam, kako se šaj kaj imamo. Kakor povsod, tako tudi tukaj je še precej rojakov brez dela; posebno oni, ki delajo pri tvrdki J. Turk, imajo sedaj nezaželjene počitnice, ali upajo, da jih bo skoraj konec.

Drugače je še precej dobro. Posebno v društvenih ozirih dobro napredujemo.

V nedeljo, 24. jan. se je oglasil tukaj rojak g. Jos. Klepec in kot organizator organiziral podružnico Društva sv. Družine št. 4 z 28 člani in članicami, tako da imamo sedaj tri društva. Zavaljo tega se lahko vsi tukajšnji rojaki oziroma rojakinje pridružijo enemu ali drugemu društvu, seveda v katero katerega veselje, in da tako podpirajo sami sebe in našo narodno stvar. Res da so nekateri člani tega ali onega društva, vendar jih je večina, kateri niso bili še pri nobenem podp. društvu in ravno sedaj imajo vsi oni, kateri niso še pri nobenem, lepo priliko, da postanejo člani novoustanovljenega društva sv. Družine in se zavarujejo v slučaju nesreče. Upati je, da bode novoustanovljeno društvo eno najbolj napredujočih in v kratkem prekosilo starejša društva. Vsaj začetek je pokazal tako. Torej rojaki v Bradley, na noge!

Odborniki Dr. sv. Družine so: Predsednik Geo. Krall; tajnik John Malesich; podpredsednik Fr. Gerdesich; blagajnik Math. Gerdesich; zapisnikar John Zajc; nadzorniki: Chas. Ponikvar, Valentin Petac, John Dresler.

Pozdrav vsem zavednim Slovincem in Slovincem v Americi; tebi vrl list, pa veliko uspeha!

John Malesich, tajnik, Box 364.

Cleveland, O. — Dne 18. t. m. je v Gospodu zaspal Rev. Stephen Furdek, slovaški župnik fare Lurske M. B. Med Slovaki je bil pokojnik dobro poznan kot izvrsten pisatelj. Tukajšnji angleški časopisi poročajo, kako je bil pokojni priljubljen med vsemi narodi. Bil je vrl delavec v vinogradu Gospodovem. Tudi med Slovinci je pokojnikovo ime poznano. V zadnjem času smo čitali nekaj njegovih povelj v "A. S.", katere nam je poslovenil v. G. A. Berk.

Pogreb pokojnega Rev. S. Furdeka je vodil sam prevzvišeni knezoškof ob navzočnosti stotvaintpetdeset č. duhovnikov, ter ob ogromni udeležbi ljudstva. N. p. v. m!

Dne 24. januarja so priredili krasno igro v šoli sv. Vida tukajšnji šolarji šole sv. Vida. Igrali so popoldne ob 3. uri in zvečer ob pol. 8. uri. Bile so krasne uloge in čuditi se moramo, da se res toliko žrtvujejo č. šolske se-
stre, da tako lepo izučijo otroke. V igri je bilo približno trideset spre-
memb oz. ulog. Bilo je res veliko po-
štene zabave. Za šolsko mladino so Clevelandčani navdušeni, da je veselje. Popoldne in zvečer bilo je polno navdušenega slov. ljudstva. Med številnimi udeleženci smo videli Rev. J. B. Ponikvarja in Rev. J. J. Omana, katera se trudita in delata za izobrazbo mladine. Nadalje smo videli v spremstvu g. J. Knausa in g. J. Žulicha g. Jos. Dunda iz Joliet, ki je prišel na obisk v Cleveland.

Tako je bila minula nedelja zopet nekaj veselega za faro sv. Vida, ker videli smo, kako srečni so otroci, ki imajo take stariše, da tako lepo skrbijo za dušni blagor svojih otrok. Izročili ste jih č. šolskim sestram, katere res skrbijo za pravo izobrazbo. Oh res srečni so otroci, ki imajo take ne-
telje; srečni ste pa stariši tudi Vi!

M. Ž.

Cleveland, O. — Eno najbogatejših sezon v domačih prireditvah imamo letos tukaj v Clevelandu. Osem ali devet iger smo imeli dosedaj. Vse se tare na odr, vsak hoče poskusiti svojo moč na "evernih" človeških src. Odrov in dvoran je na razpolago. Večina iger pa se igra letos le v šolskih dvoranh. Tudi zanaprej se nam še obeta polno zanimivih predstav. Šolarji bodo pokazali svojo zmožnost pri dveh predstavah v bližnji prihodnosti. "Alumni" imajo že izbrano eno najlepših iger, ki se je kdaj igrala na clevelandskem odru. "Orli", če se ne motim, pridejo naprej s krasno predstavo "Turški križ" zadnjo nedeljo v tem mesecu. Dekleta jim bodo sledile z istotako krasno igro in predstavo. To da več o teh pozneje. Sedaj le hočem omeniti igro "Amanet", ki jo je dr. "Lira" priredilo v nedeljo, 17. jan. Ne bodem omenjal posamezne igravce, da bi jih rad a mi ne pripuščal čas. Bodi zadosti rečeno v tem, da so igrali pohvalno, nekateri izvrstno. Nekaj, kar je posebno priznanja vredno, je to, da so govorili vsi razločno in na

glas, da je bilo moč umeti jih tudi v daljnem koncu dvorane. To je vedno največji križ za igrovdvoj, ker ima vsak svoja ušesa tako blizu svojih ust in misli, če se sam sebe sliši, bi ga morali tudi drugi na unem koncu dvorane razumeti. V tem oziru so "Lir-jani" pred marsikaterim tropom igravcev. Veliko smeha je napravil pijani "Grga Batvič" s svojim kretanjem. Že pogled nanj je bil dosti za "poč". Kdor je njega maskiral, je svojo delo dobro izvršil. Ena ali druga manjša napaka bi se lahko kritizirala, in bi bilo igravcem v prid, a zato bi morala imeti društva človeka postavljenega, ki bi strogo pazil na vse in potem napisal dobro kritiko. To bi bilo mogoče, če bi imeli lokalni list. Za druge ljudi, ki so jim igravci tuji, so take po-
slobnosti nezanimive. Tudi pesmi "Atlantski odmevi" in pa "Rasti roža" sta bili zelo uspešno in krasno peti. To društvo ima dobro zalogo pesmi in si lahko pomaga v vsakem slučaju, bodisi da mora stopiti na oder po dolgem ali po kratkem obveščanju. "Liri" kliče mo — na svidenje!

Prvi del šolarjev sv. Vida je pokazal svoje zmožnosti v nedeljo, 24. jan. in so se odlikovali prav lepo. Dvakrat popoldne in zvečer, se je napolnila dvorana s pazljivimi poslušavci, ki so vsejedno dobilo med nami Slovinci rusko-srbski patrijotje, ki blatijo Avstrijo, sicer tako na debelo, da mislim, da niti sami ne verjamejo tega, kar drugim ponujajo. Obenem pa hvalijo trinoško Rusijo in še precej divjo Sr-
bijo. Najbolj so seveda živahni dopisniki slovenskega dnevnika, kateri pa v sedanjem času bolj zagovarja Srbe in Ruse, kot pa Slovence. Sicer je toliko političen, da ravno ne piše preveč razumljivo, pač pa tako, da se lahko vidi, kam pes taco moli. Sploh vsi protikatoliški listi, kakor tudi njih dopisniki so proti avstrijski vladi, ker Avstrija je vsaj po imenu še katoliška država. Da ložje ljudi zapeljujejo, se poslužujejo narodnosti, akoravno so povečini vsi svobodomiselci nasprotniki vsega, kar je slovenskega. To sem se že osebno prepričal dostikrat tukaj in v stari domovini. Castitam pa nekaterim dopisnikom tega lista, ki pišejo pravilno. Z vsemi se pa ne morem strinjati. Na primer: "Gori z orožjem!" — to je velika napaka. Moja želja je, da bi se vojna že skoraj končala in da bi Avstrija ne prišla do razpada, kajti razpad Avstrije pomeni pro-
pad Slovencev. Kajti dobro se še spominjam na neki članek v nekem starodomovinskem listu, ki ga je spisal neki srbski diplomat, ko je prerokoval razpad Avstrije takole: Kar je severnih Slovanov, pridejo pod Rusijo; južni Slovani, vstevši Slavonijo, Hr-
vatsko, Bosno, Hercegovino, pod Srbi-
jo, in naše slovenske pokrajine pa pod Italijo, kar bi se v slučaju razpada Avstrije tudi lahko zgodilo. In kaj bo potem z nami Slovinci, si lahko vsak sam misli, ako ve, kako se godi danes beneškim Slovincem in Poljakom, kaj jih je pod Rusijo. Da bi pa prišli Slo-
vence do svoje vlade, to je pa težavna stvar; zatorej prepustim to Blatiniku in mu želim, da bi bil on prvi predsednik slovenske republike.

Zdaj pozdravim vse slovenskemu narodu pravične Slovence in Slovence. Mihael Ortar.

Gospod Dunda iz Joliet nas je obiskal. Po desetletni odsotnosti nam je cenjeni rojak zopet segel v roke. Le premalo časa se je mudil. Njegov vesel obraz pa je bil zjasnil vseeno marsikatero temno čelo.

Mt. Vernon, Ill., 25. jan. — Cenjeni g. urednik: — Posiljam Vam \$2 za naročnino za list A. S., da ne bodem pre-
več zaostala in da bom redno list do-
bivala kot dosedaj, ki bi ga zelo po-
grešala, če bi ga ne dobila. Delavske razmere so tukaj kot povsod bolj sla-
be; zasluži se le toliko, da se preži-
vimo. Ali draginja pa je taka, da ne vem, kako se taki ljudje preživijo, ki so že več mesecev brez dela; mislim, da marsikateri zdaj preklinja Ameriko, ki mu ne da kruha, ravno tako kot nekateri Slovinci Avstrijo v G. N.; silno se jeziijo na njo, pa kot se vidi, bi eni le radi šli na tista mirovna pogajanja, seveda na stroške družin. Saj kateri bi šel tako rad, bi se bil lahko oglasil pri britanskem konzulatu v Galvestonu, Tex., ki so potrebovali 50 mož, da bi oskrbovali konje, ki jih bojo poslali v Evropo. Morebiti bi bil ka-
teri tako srečen, da bi dobil službo za hlapca; pa če bi povedal, kako se zavzema za Anglijo, bi mi gotovo dali tako službo. Meni se čudno vidi, za-
kaj niso vsi tisti, ki se jim je tako krivica godila v Avstriji, šli v Srbijo ali Rusijo, ko se tam tako lepo živi. V G. N. se že taki članki priobčujejo — nekateri, ne ravno vsi — da so pomi-
lovanja vredni tisti, ki take zbijejo skupaj. Le škoda, ki ne morejo po-
slati G. N. v stari kraj, to bi bilo ma-
nilo za slovenske ranjence! Škoda, ki mislijo, da prav krasne reči pošljejo v svet, pa le po prazni slami mlatijo. Pa saj jim ni zameriti: prehladili so se v glavo, ko je tako ostra zima. In G. N. je bil pred časom še vreden nekaj, ali zdaj bi pa "žihar" naračnino na polovico.

Predno končam ta moj skromni do-
pis, vam poročam, da se je tukaj po-
nesrečil 29. dec. John Kukman. V pre-
mogokopu je padla plast kamena na njega in mu je zlomilo desno nogo nad koleno.

K sklepu pa pozdravim vse čitate-
lje in čitatelice A. S. Tebi, list, pa želim mnogo novih naročnikov in pred-
plačnikov.

Naročnica.

Reliance, Wyo., 18. jan. — Slavno uredništvo! Prosim, priobčite moj

skromni dopis v našem katoliškem li-
stu A. Slovincu. Kar se dela tiče, ni-
smo tukaj nič na boljšem, kakor po
drugih krajih. So namreč tukaj tudi
zaprti z novim letom premogorov št.
4, tako da zdaj dela samo št. 1, drugi
3 rovi so pa zaprti za nedoločen čas.
Zatorej je veliko delavcev brez dela,
in se nič ne ve, kdaj bo kaj boljše.
Zatorej ne svetujem nikomur, hoditi
sem za delom.

Veliko se v sedanjem času govori in
piše o evropski vojni. Seveda, ka-
kor že navadno pri vsaki stvari, sta
tudi pri tej dva tabora, eni za Avstrijo,
drugi, ki se prištevajo med bolj na-
predne, pa seveda za nazadnjaško Ru-
sijo. Moja misel je, da mi delavci ne
bomo imeli nobene koristi od sedanje
vojne, pač pa obratno. Zatorej se mi
vidi neumno, preveč zavzemati se za
take stvari. Tako kot delavce. Ako
pa vzamem narodno stališče, pa mo-
ram reči, da so vsi tisti, ki želijo pro-
pad Avstrije, izdajalci slovenskega na-
roda, akoravno tudi pod avstrijsko vla-
do Slovinci kot narod nimajo dosti
veljave. Temu so pa krivi posamez-
niki, nikakor pa ne avstrijska ustava,
ali postava. Sicer pa vsejedno so Slo-
vence v zadnjih desetih letih dobro na-
predovali. Da je to res, mora vsak
pravičljivi človek priznati. Pa se
vsejedno dobijo med nami Slovinci
rusko-srbski patrijotje, ki blatijo Av-
strijo, sicer tako na debelo, da mislim,
da niti sami ne verjamejo tega, kar
drugim ponujajo. Obenem pa hvalijo
trinoško Rusijo in še precej divjo Sr-
bijo. Najbolj so seveda živahni dopis-
niki slovenskega dnevnika, kateri pa
v sedanjem času bolj zagovarja Srbe
in Ruse, kot pa Slovence. Sicer je to-
liko političen, da ravno ne piše pre-
več razumljivo, pač pa tako, da se la-
ko vidi, kam pes taco moli. Sploh vsi
protikatoliški listi, kakor tudi njih do-
pisniki so proti avstrijski vladi, ker
Avstrija je vsaj po imenu še katoliška
država. Da ložje ljudi zapeljujejo, se
poslužujejo narodnosti, akoravno so
povečini vsi svobodomiselci nasprot-
niki vsega, kar je slovenskega. To
sem se že osebno prepričal dostikrat
tukaj in v stari domovini. Castitam
pa nekaterim dopisnikom tega lista, ki
pišejo pravilno. Z vsemi se pa ne mo-
rem strinjati. Na primer: "Gori z o-
rožjem!" — to je velika napaka. Moja
želja je, da bi se vojna že skoraj kon-
čala in da bi Avstrija ne prišla do raz-
pada, kajti razpad Avstrije pomeni pro-
pad Slovencev. Kajti dobro se še spo-
minjam na neki članek v nekem staro-
domovinskem listu, ki ga je spisal ne-
ki srbski diplomat, ko je prerokoval
razpad Avstrije takole: Kar je sever-
nih Slovanov, pridejo pod Rusijo; južni
Slovani, vstevši Slavonijo, Hr-
vatsko, Bosno, Hercegovino, pod Srbi-
jo, in naše slovenske pokrajine pa pod
Italijo, kar bi se v slučaju razpada
Avstrije tudi lahko zgodilo. In kaj bo
potem z nami Slovinci, si lahko vsak
sam misli, ako ve, kako se godi danes
beneškim Slovincem in Poljakom, kaj
jih je pod Rusijo. Da bi pa prišli Slo-
vence do svoje vlade, to je pa težavna
stvar; zatorej prepustim to Blatiniku in
mu želim, da bi bil on prvi predsednik
slovenske republike.

Zdaj pozdravim vse slovenskemu
narodu pravične Slovence in Slovence.
Mihael Ortar.

Sheboygan, Wis., 19. jan. — Slavno
uredništvo! Prosim malo prostora v
nam priljubljenem listu A. S., kateri
dela za procvit in napredek katoliške-
ga ljudstva. Posebnih novic ni tukaj.
Dela se po osem ur dnevno. Pred Bo-
žičem so govorili, da se bo začelo po
novem letu bolj delati, kar se pa ni
uresničilo; vzrok seveda delajo vojno
v starem kraju. Zato imamo pa več
časa, da čitamo liste, kateri mnogo pi-
šejo o vojni, ne vedo pa gotovega nič.
Neki list, katerega dopisniki in zraveni
še neka dopisnica z dne 15. januarja se
zopet z vso silo zaletujejo v Am. Slo-
vence. Posebno neka M. G. opominja
nekega dopisnika Am. Slovence glede
bele knjige, katero so spisale Anglija,
Rusija in Rrancija, ki je bila priobče-
na v slovenskem časniku. Dopisnica
pa ni natančno čitala lista, ker na žol-
to angleško knjigo je popolnoma po-
zabila. Radoveden sem, kaj bi sloven-
ski dnevnik pisal, če ne bi bilo vojske
v starem kraju; jaz mislim, da potem
bi bilo še več izmišljotin, kakor je se-
daj. Omenjeni dnevnik res prijazno
piše, na primer: "Tako je bilo pred
200 leti in danes Avstrija in Turčija
zaveznici." Ne ve pa povedati, kaj je
bilo pred leti med Rusijo in Japonijo,
in sedaj pišejo listi, da gre Japonka
z armado 54,000 mož na Nemčijo, da
mora najprvo Nemčijo zdobiti in po-
tem gre pa nad Avstrijo. Po mojem
mnenju je Japonka zaveznica Rusije,
in to še ni 200 let, kar sta si bili so-
vražnici. In omenjeni dnevnik goto-
vo ne bo pisal na primer: Tako je bilo
pred nekoliko leti in danes Rusija in
Japonska zaveznici, kakor piše od Av-
strije in Turčije. Zalostno je res, da
zavezniki ne morejo zmagati, ker Av-
strija in Nemčija imata 110,000,000 lu-
di, nasprotno Angleska, Francoska,
Ruska, Belgija in Srbija jih imajo pri-
bližno 360,000,000; zatorej je res čud-
no: 360,000,000 proti 110,000,000 ne
morejo napraviti zmage, morajo še
beračiti okrog balkanskih držav, ja
po celem svetu pomoči. Jaz tudi ne
odobravam vojne, ampak vojska je bi-
la, ko nas ni bilo, in je sedaj in bo, ko
nas ne bo, pa naj listi še tako zabav-
ljajo. Jaz se strinjam z dopisniki v
Am. Sl.: mi moramo Avstrijo prvo
spoštovati, ker pod avstrijsko vlado je
nam tekla zibelka in dal Bog, da bi bi-

lo še naše zadnje bivališče pod avstrijs-
ko vlado. Neki dopisnik piše v sl.
dnevniku, da je bil enajst let v Av-
striji in je bil večkrat z žilavko tepen.
Moral si biti že lep nepridiprav; jaz
sem bil 26 let pod avstrijsko vlado in
med tem 3 leta pri vojakih in nisem
niti ene dobil ne z žilavko, ne z niče-
mer drugim. Dopisniki v slovenskih
listih vedo dosti povedati od Avstrije,
kako muči ljudi, ali od Rusije nobeden
nič, kako se godi vojakom in drugim
posebno po jetniščih, ker tam prav-
zaprav poje žilavka. Tako, prijatelj,
pa brez zamere! Pozdrav čitateljem
(icam) Am. Slov., listu pa, da bi po-
stal kmalu dnevnik; malo večje črke,
v tork in petek na šestih straneh,
druge dni pa na štirih straneh, in na-
ročnina tri dolarje, pa bo šlo.

Naročnik.

St. Stephen, Minn., 25. jan. — Cenje-
ni gospod urednik A. S.! Blagovolite
natisniti ta moj mali dopis v prihodnji
št. nam priljubljenega lista A. S. Ni-
mam posebnih novic pisati. — Snega
je malo, mrza pa dosti. — Luka Men-

cer je bolan, in tudi Martin Legat je
še zmeraj slab, se mu nič ne boljše
zdravje. Stefan Legat je prevzel to-
govino od Jozefa Omana. Kakor se
vidi, ne homo imeli vsatve ta predpna-
Troja društva so imela letno zboro-
vanje moško in fantovsko, pa tudi de-
kleta; žene ga bojo imele na svečnicu.
Pozdrav vsem čitateljem Am. Slov.,
ki je edini pravi slovenski list v Z. D.
ameriških.

J. Pogljajen.

Priljub-
ljena po
zaslugi,
10
for
5c

P. Lorillard
Co.
New York City

Navadni prehlad,

vnetje sapnike in influenza — zapuščajo bolniku vstrajni kašelj. Radi tega bi si moral bolnik zapomniti, da se morajo napadi kašlja olajšati, bolečine zmanjšati in neudobnost utesiti.

SEVERA'S
BALSAM FOR LUNGS

(Severov Balzam za Pljuča) je zdravilo za uživanje v takih slu-
čajih. Znano je že več nego trideset let kot uspešno zdravilo
zoper kašelj, hripavost, oslovski kašelj, vnetje sapnika, in da-
vico. Cena 25 in 50 centov. — Ako spremlja gorimene
neprilike tudi prehlad, bi morali uživati tudi SEVERA'S COLD
AND GRIP TABLETS (Severove Tablete zoper prehlad in hri-
po) da preženejo prehlad. Cena 25 centov.

NE POZABITE

dobiti zastoj zvezek Severovega
Almanaha za Slovence za 1915.
Vaš lekarnar ga ima. Vprašajte
njega ali pišite nam ponj.

Kadar kupujete zdravila,

hočete tista, katera so zanesljiva.
Vprašajte za Severova. Ne sprej-
mite nadomestitev. Zahtevajte
pristna.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS IOWA

Iz malega raste veliko!

Resničnost tega pregovora je neovrgljiva. Ako želite imeti kaj za
starost, začnite hraniti v mladosti. Mi plačamo po

3%—tri od sto—3%

na prihranke. Z vlaganjem lahko takoj začnete in to ali osebno ali pa
pismeno. Vse uloge pri nas so absolutno varne. Naša banka je pod
nadzorstvom zvezne vlade.

Mi imamo slovenske uradnike.

The
Joliet
National
Bank

JOLIET, ILLINOIS

Kapital in rezervni sklad
\$400,000.00.

ROBT. T. KELLY, preds.
CHAS. G. PEARCE, kasir

Ni kruha istega okusa. Ga
ni mogoče dobiti. RAB-
MO POSEBNA SRED-
STVA in pazimo, da ga
spečemo ravno prav.

Butler Krust

KRUH—5c hleb.

Pokusite ga — ni boljšega

COMMERCIAL
TRUST & SAVINGS
OF JOLIET

SE PRIPOROČA ZA VSE BANČNE POSLE

NADZORNICI:

URADNIKI

E. J. MURPHY, predsednik
THEO. R. GERLACH, podpredsednik.
JOHN T. CLYNE, kasir.
Herman C. L. Stall
Carl Osterle
Edward R. Daley
William Stern
James R. Bentley
Charles McKenna
Theodore R. Gerlach
John T. Cline
E. J. Murphy

Amerikanski Slovenec

Ustanovljen 1. 1891.

Prvi največji in edini slovenski-katoliški list za slovenske delavce v Ameriki ter glasilo Društva sv. Družine.

Izdaja ga vsaki torek in petek
SLOVENSKO-AM. TISKOVNA DRUŽBA
Inkorp. 1. 1899.
v lastnem domu 1006 N. Chicago St.
Joliet, Illinois.

Telefon: Chicago 100.

Naročnina:
Za Združ. države na leto.....\$2.00
Za Združ. države za pol leta.....\$1.00
Za Evropo na leto.....\$3.00
Za Evropo za pol leta.....\$1.50
Za Evropo za četrta leta.....\$1.00
PLAČUJE SE VNAPREJ.

Dopisi in denarne pošiljke naj se pošiljajo na:
AMERIKANSKI SLOVENEK
Joliet, Illinois.

Pri spremembi bivališča prosimo naročnike, da nam natančno naznačijo **POLEG NOVEGA TUDI STARI NASLOV.**
Dopise in novice priobčujemo brezplačno; na poročila brez podpisa se ne oziramo.
Rokopisi se ne vračajo.

Cenik za oglaševanje pošljemo na prošnjo.

AMERIKANSKI SLOVENEK
Established 1891.

The first, largest and only Slovenian Catholic Newspaper for the Slovenian Workingmen in America, and the Official Organ of Holy Family Society.

Published Tuesdays and Fridays
by the
SLOVENIAN AMERICAN PTG. CO.
Incorporated 1899.
Slovenian-American Bldg., Joliet, Ill.

Advertising rates sent on application.

Entered as second class matter March 11th, 1913, at the Post Office at Joliet, Ill., under the act of March 3rd, 1879.

CERKVENI KOLEDAR.

31. jan. Nedelja	Peter Nol, Marc.
1. feb. Ponedeljek	Ignacij, muč.
2. " Torek	Svečnica, Dar. G.
3. " Sreda	Blaž; Oskar.
4. " Četrtek	Andrej Kor. Ver.
5. " Petek	Agata, dev. muč.
6. " Sobota	Rotija, Amand.

CERKVENI GOVOR ZA PRVO PREDPEPELNIČNO NEDELJO.

Spisal škof Anton Martin Slomšek.

O nezadovoljnosti.

Delavci so godrnjali nad hišnim gospodarjem.

Mat. 20, 11.

Kaj mrmrajo otroci čez svoje starše? Ker jim ne dopuste vsega, kar se otrokom poljubi. Kaj godrnja družina čez svoje gospodarje? Ker ji ne morejo vse tako dati, kakor bi rada. Zakaj se pritožujejo podložni čez svoj gosposko? Ker jim ne more vsega po volji storiti. Zakaj tožujejo župljani gostokrat svoje duhovne? Ker jim ne smejo vsega dovoliti. Kaj se vzdigujejo narodi zoper svoje kralje in cesarje? Ker bi radi sami kraljevali in gosposdarili. Tako so godrnjali delavci po današnjem sv. evangeliju zoper svojega gospodarja, tako mrmra ves hudobni svet, tako godrnja tudi pekli. Le v nebesih ne mrmrajo, ne godrnja na svetu pravični kristjani. Kako pa kaj pri vas? Mrmranje je peklenška navada; nezadovoljnost mrmraja uči in ljudi nesrečne stori. In koliko je takih! Oh, da bi mi Bog dal vseni nezadovoljnim prav živo pokazati:

I. Nezadovoljnosti neumnost.

II. Zadovoljnosti modrost.

Veliko je poklicanih, malo pa izvoljenih. Poslušajte!

I.

Mogočen kralj in pa nezadovoljni podložniki.

Taka je z vsemi nezadovoljnimi ljudmi; sami ne vedo, kaj hočejo. Nezadovoljni ljudje storijo:

1. Grde razvade in pregrešne strasti. Otrokom vse dovoliti in jih za vse žive dni nezadovoljne storiti. Sedem glavnih grehov je tudi sedem glav nezadovoljnosti.

2. Kratka pamet ljudi, ki ne presodijo, zakaj mora vse tako biti in le na se gledajo.

3. Nehvaležnost ljudi, kateri dobrot ne pomnijo, ampak le težave čutijo. Na tem svetu ni sladkote brez grenkobe, ne veselja brez trpljenja. "Ako pa dobro prejememo iz roke Gospodove, kaj bi hudega ne." O zlata beseda potrpežljivega Jaba! Reci ravnako nezadovoljno družino, kateri ni kruh prav pečen, ne bob dosti zabljene. Tako se potolažite nezadovoljni podložni itd.

4. Pohujšljivi vzgledi; jeden nezadovoljnejš desetero godrnjačev naredi izbirljiv hlapec žlico položi in noče

jesti; hitro potegne družina za njim. En besediljivec v gostilnici pri vinu celo sososko nadraži. — Taki ljudje in pa kčda v raju, katera je prve starše ukanila. — Požarji so, ki ogenj v streho zadovoljnosti nosijo; njih hudobni jezik je žareči ogel. Skušnja uči, da med desetimi jednega ni, ki bi se po vsej pravici pritoževal. Torej tudi Bog ne more vsem po volji storiti.

II.

Ljuba zadovoljnost je drago blago, koje se ne da kupiti se zlatom ne srebrom, nego z modrostjo. Ne najdeš je na zlatem sedcu, ne na palici beraški, ampak le pri ljudeh:

1. Kateri svoje poželje v strahu imajo. Vsaka razvada je huda stvar; mora se na brbdah imeti. Človek ne razvaja se s kosom zmesnega kruha bolj zadovoljen, ko razvaja pri mastni pečenki, se kupice čvrste vode bolj razveseli, kakor požrešnik laškega vina.

2. Kateri iprevdnosti božji vse izroče, oni zadovoljno živijo. Bog daja slabo in lepo vreme, pošilja dobre in hude letine, pošlje dobro, pa tudi hudo gosposko; las brez božjega vedenja z naše glave ne pade. "Njim, ki Boga ljubijo, vse reči v dobro izidejo." Najmo Boga gospodariti!

3. Kateri prejete dobrote hvaležno spoznajo in drugih ne zavidajo. Milijonov je lahko nesrečnejših, ko mi. Kar imamo, je božji dar; veliko jih je, koji se tega nimajo. "Kaj imaš, kar nisi prejel?" (1. Kor. 4, 7).

4. Zadovoljni so, ki ne pozabijo, da ni stanu, ne kraljstva na svetu brez križev in težav, ne človeka, komur bi vse po volji bilo. Eden drugega butaro nosite in bote Kristusovo zapoved dopolniti" (Gal. 6, 2).

5. Kdor želi zadovoljen biti, naj minljivost vsega časnega pred očmi ima. Minule bodo tvoje dobrote, ne prevzemi se, minule bodo sirote; ne obupaj! Ako z Jezusom potrpiamo, se bomo z njimi veselili.

Konec. Mlad, bogaboječji mož je sklenil prav dobre volje živeti. Slišal je od otoka med morjem, na katerem ni potreba teko delati, ne trpeti. Gre iskati. Pride na otok, kjer so bili vsi bleđi ljudje od škodljive sape in pa slabe vode. To ni srečen kraj, je dejal, kjer ni zdravia. Prepelja se na drug otok, najde rudeče, zdrave ljudi, pa vse razčukane. "Tukaj je ubožstvo doma," je dejal in se na drug otok preseli. Na tretjem otoku so imeli veliko bogastva, pa vedno vojsko med seboj; veliko tisoč ljudi je nedolžno smrt storilo. Tudi tukaj ni srečno in zadovoljno živeti, je rekel, in je še celih sedem let po svetu zadovoljnosti iskal; pa v jednom kraju najde preveliko vročino, v drugem prehudo zimo, tukaj potreše, tam prehude viharje, v tem kraju veliko slepih, v drugem kruljevih ljudi! Zda mu se le na misel, da prave, stanovine sreče na tem svetu ni. Ne išče dalje zadovoljnosti po svetu, marveč v svojem srcu; pobožno živi in sveto umrje. Le v Bogu je naša zadovoljnost, naša prava sreča v nebesih.

Veliko si ljudje želijo; jaz posebno tri reči, da bomo srečni in zadovoljni: 1. Bog daj gosposkam pravo krščansko modrost, ljudstvo prav vladati. 2. Bog daj podložnim krščansko potrpežljivost, težave voljno nositi, brez katerih ne moremo biti. 3. Bog nam daj po tem revnem življenju sveti raj; le tam bomo vse po volji imeli. Amen.

BOŽJA POTA.

Parizani so postali od izbruha vojske sem zelo pobožni. Cerkve so baje v gotovih urah polne vernikov, nekateri med njimi nudijo tudi v poznih popoldanskih urah čarovit pogled, ko gori na stotine zaobljubljenih sveč. Tako n. pr. krasna cerkev Notre-Dame des Victoires, katero je sezidal Ludovik XIII. v spomin na zavzetje Le Rochetta. Toda višji pariški sloji so praprav vedno ostali pobožni, bolj zanimivo je, da sedaj tudi vlada, ki je prostozidarska, čuti potrebo približati se Bogu.

Poroča se, da se v zadnjem času vrše v Parizu slovesne službe božje, katerih se udeležujejo tudi oficijelni krogi in pri neki službi božji v cerkvi Notre-Dame, katero je služil kardinal Amette, je bil navzoč celo sam predsednik republike Poincare s celokupnim ministrom in velikim številom državnih dostojanstvenikov. Kako veliko izpremembo je povzročila usoda!

Preganjali cerkve, divji agitatorji za ločitev cerkve in države, ki niso nikdar mogli dovolj žaliti cerkve in njenih služabnikov in ki so z vso silo delali na to, da bi izrgali iz francoskega ljudstva vero, se čutijo sedaj primorane, delati pokoro za svoje zločine. Jeli stiska, ki je nastala vsled vojske, v resnici naučila monistiško republiko moliti, ali pa je vzroke tega preobrata treba iskati v tem, da čutijo pomanjkanje prave potrebe za tako priljubljeno jadikovanje radi porušenja častljivih hiš božjih v severozahodni Franciji? Gotovo ni nobenega omika na celém svetu, ki mu ne bi v srce segala žalostna poročila o uničenju cerkvenih stavebnih spomenikov na klasičnih tleh gotike.

Ali pa ni nepobitna resnica, da so prav tisti republikanci, ki danes tožijo pred kadešimi se razvalinami, ne dolgo poprej ravnali tako obropali vseh dragocenosti in jih izpremenili v mrtva zidovja? Ali niso upravi tisti republikanci, ki danes kličejo vse civilizirano človeštvo k maščevanju, izgnali duhovnike iz teh cerkva in izročili u-

metniško izdelane dragocene cerkvene posode dražljcu, da jih prelje oziroma prekuje?

Pa ne samo na Francoskem, ampak tudi na Angleškem čutijo sedaj nenadoma potrebo, da se izboljšajo odnosi do katoliške cerkve in do njenega vidnega poglavarja, papeža. Z nemalim začudenjem je sprejel svet novice, da je angleška vlada sklenila poslati svojega zastopnika na papežev dvor in naprositi papeža, da odpošlje v London svojega nuncija.

Da lahko pomen tega koraka dovolj cenimo, moramo imeti pred očmi, da je bila uprav Angleška tista država, ki je že sto let sedaj posledno odrekala sveti Stoli pravico do primernega dostojanstva na lestvici diplomatskega zastopstva. Kar v tem oziru danes velja kot splošno veljavna norma, temelji na dogovorih iz dunajskega kongresa. Takrat so se Avstrija, Prusija, Francija, Španija, Anglija, Portugalska, Rusija in Švedska zedinile na meddržavno pogodbo z dne 19. marca 1815, s katero so se uredila razna nastrojstva o dostojanstvu diplomatskih zastopnikov. Ta takomenuvani diplomatični dostojanstveni reglement z dne 19. marca 1815, ki se je pozneje na aachenskem kongresu nekoliko izpopolnil, razlikuje tri razrede poslaničkov, namreč: 1. poslanički (Ambassadeurs), legati in nunciji; 2. poslanički v ožjem smislu (Envoyes) ali pooblašeni ministri; 3. zastopniki (Charges d' Affaires).

Papeževi legati in nunciji so imeli že od davnih dni sem prednost pred vsemi posvetnimi poslanički in dunajski reglement vsebuje izrecno določbo "na se glede papeževih poslaničkov ne vpelje nobena notarija". To starodavno prednost so pa pozneje odpravile Prusija, Rusija in Anglija, ki je šla tako daleč, da je sploh onemogočila papeževu diplomatsko zastopstvo na angleškem kraljevem dvoru. Se pod Castlereaghom je parlament sklenil zakon, ki prepoveduje dopustitev papeževih nuncij na Angleškem. Ta zakon je še danes v polni moči in zanimivo bi bilo vedeti, če se je pred sedanjim korakom angleškega kabineta pri vatikanskem državnem tajnistvu formalno razveljavil ta zakon. Kadar koli se je v prejšnjih letih pojavil voza-deven poizkus, je vedno naletel na straten odpor. Zdi se, da je sedanja stiska tudi na Angleškem močno pogasila hudo sovraštvo do katoličanov.

ZANIMIVO RAZLAGO TUJIH BESEDI, KI SO PRI VOJSKI V RABI

Prinašajo listi. Tako se n. pr. pri pehoti uporablja naziv mušketir ali granatnik. Beseda granatnik je prvotno pomenjala metalca ročnih granat, ki so bile v 17. in 18. stoletju v uporabi. Pehota, ki je metala bombe, se je imenovala "grenadiers". Naboje se je imenovala grata po granatnem jabolku, ki je polno zrp, kot je granatna krogla polna zrn smodnika. Ime mušketir je prešlo v francosčino iz italijanskega "moschetto", ki pomenja lovskega kragulja in je šele v prenešenem smislu dobilo pomen orožja, frače, nato ladijskih topov in puške. Nositelj puške se je po nazival mušketir. Beseda dragonec je francoskega izvora in prihaja od besede zmaj, francosko dragón, ki je bil sprva na njihovih praporih. Tudi beseda kirnik je francoskega izvora od besede kiris, prsna bojna oprava, ki je bila s početka iz kože (francosko cuir, beri kyur). Ime huzar je madjarsko od besede husz — dvajset, in pomenja toliko kot dvajseti; vsak dvajseti rekrut je bil po starem ogrskem zakonu prideljen h konjici. Ulanec je poljskega izvora (lahka konjica), beseda je pa menda nastala iz turškega "oghlan" — mladenič. Ime sablje je poljsko, palaš rusko. Pistola je dobila ime od laškega mesta Pistoja, kjer so to orožje izdelovali, istotako bajonet od južnofrancoskega mesta Bayonne. Nemško ime za top, Haubitze, prihaja iz staročeskega houfnice, t. j. leseno metalo, ki meče na sovražnika kamene. Iz angleščine prihaja naziv za topovski naboj, šrapnel, po svojem izumitelju polkovniku Shrapnelu. Kartič prihaja od laške besede cartoccia, napolnjene s kroglicami in sekanim železom. Iz španščine je ime major (mayor), ki je pa zopet iz latinskega maior, ki pomenja večji, višji. General je francoskega izvora. Naziv maršal izpeljuje Nemci iz staronemškega marascale, ki je prvotno pomenjal jezdeca, zdaj pa najvišjo vojno čast.

SLAVNOSTNA OTVORITEV PANAMSKEGA PREKOPI.

Iz New Yorka se naznanja: Med svetovno vojsko vendar pride do slavnostne otvoritve velikega dela miru — panamskega prekopa. Med 10. in 15. februarjem 1915 pridejo vojne ladje tujih držav, ki se slavnosti udeležijo, v pristanišče Hampton Roads, kjer bo nanje čakalo 17 ameriških ladij. Dne 20. februarja sprejme tuje zastopnike predsednik Wilson. Ta dan pritisne predsednik tudi na električni gumb, da tako odpre glavna vrata svetovne razstave v San Franciscu. Na dan Washingtonovega rojstva 22. februarja pregleda Wilson bojne ladje v pristanišču Roads. Dne 5. marca stopi predsednik na najnovjšo in najmodernejšo ladjo Združenih držav "New York". Na njej se odpelje k prekopi, kjer se bo 12. marca vršila slavnostna otvoritev. Nato odplove dalje na isti ladji, ki pojde na čelu vseh križark v Kalifornijo. V San Diego, kjer je tudi razstava, ostane tri dni in 24. marca

dospe v San Franciscu. Napeto se pričakuje, kako bo mogoča udeležitev velikih narodov, ki se zdaj vojskujejo, bodo-li pripuščene bojne ladje raznih veldržav, da se ne bi pristanišče Hampton Roads spremenilo v pozorišče morske bitke. Mišli se, da vlade vojskujocih se držav za ta čas sklenejo premirje. Po ravno izšli vsakoletni objavi generalnega guvernerja polkovnika Goethalsa je panamski prekop doslej stal 353 milijonov dolarjev, torej okrog 1900 milijonov kron. Od kar se je z delom pričelo, je bilo v prekopu 87 potresov, katerim so pa umne varnostne odredbe dobro kljubovale.

UMIRAJOČ SIN SVOJI MATERI.

List "Oesterr. Sonntagsblatt", dne 15. nov. 1914, ima to-le zanimivo pismo, ki ga je poslal 24leten častnik svoji materi:

"Ljuba mamica!

Po dolgem času se zopet oglašim. Zadnji teden so donesli veliko hudega in gorja. Upam, da prejmete to pismo v popolnem zdravju; jaz pa ne morem več prikriti, da sem hudo ranjen in ležim v bolnišnici. Ljubi Bog me je sprejel med svoje ljubljence; poslal mi je grozne bolečine; a križi in trpljenje pričajo o božji ljubezni.

Ljuba mati! Danes bom morda že v večnosti, kajti rane so tako hude, da se mi bliža konec. Mamica, hudo bi mi bilo, če bi radi mene le eno solzo pretočili. Bodite močna mati! Primerjajte se z božjo Materjo; pojdite in pogledite 12. postajo križevnega pota in govorite Materi božji: "Glejte, če je bolečina kakor bolečina moja!"

Rad umrjem; saj darujem življenje za čast domovine. Rad Vas, ljuba mati, mi je pa smrt težka. Toda tolaži me misel, da Vam bo Bog pomagal prenašati to bol. Bodite močni! Se enkrat se Vam zahvaljujem iskreno za vse, kar ste mi dobrega storili. Ljubi Bog naj Vam povrne! Molite, molite veliko zame, da me Bog kmalu sprejme v nebesa. Upam, da pridete kmalu za menoj. Jaz hrepenim po nebesih.

Se enkrat: Dobra mamica, potolažite se! Sprejmite zadnje pozdrave od zvesto ljubkega sina D.

Pripis. Pisma nisem mogel več pisati; narekoval sem ga usmiljeni sestri M., ki bo skrbela, da ga dobite v roke po moji smrti. Na svidenje v nebesih!"

KRALJ BREZ KRALJSTVA.

Znameniti vojni poročevalec Luigi Barzini poroča listu "Giornale d'Italia": Kjer se zgublja mesto in ljudje, kjer so vile redkeje in kjer začnajo zopet črnkaste, gole, divje in umazane sipine začrtavati svoje pečene vršičke, tam koraka mroz, sam-samcat, zamišljen, neobčutljiv za mraz, roke na hrbtu zadaj prekrizane. Na njegovi visoki častniški čepici, ki po svoji obliki spominja na avstrijske kape, se svetli generalovo perje. Na sebi ima majhen črn jopič, priprto, brez čina, skoraj meščanskega kroja, ki se pod njegovi jakni postavi. Ta samotni sprehajalec pride večkrat ob tej uri na ta kosček pušćave na morskem obrežju. Je kralj belgijski. Hodi z onim umerjenim korakom, ki pomenja napet prevdarek. Njegovo modro oko se ozira zdaj na morje, zdaj na breg. V obrazu tiči silna in zbrana teža. Kralj Albert je komaj od daleč podoben svojim portretom. Njegova mladost je nemadno odvetela. Iz lice je svezost izgnila brez spomina. Zadnje nevihte so zatempile njegovo kožo in bolečina je raztrpila črte v obrazu in jih spremenila v fiziognomijo strogo, krepko, polno globokega izraza.

Prav nobena stvar ne spremeni priroste kraljevega življenja. Na dan kraljevega godu so v vsej Belgiji prijeljskih krajih praznovali sveto službo, manifestacije, "Te Deum", razoblašali so zastave, prirejali romanja in obhode in tu blizu kralja ni nič, kar bi spominjalo svečanega dne. To je bil zanj dan še bolj žalosten nego drugi, še bolj poln molčanja in grenkosti. Okoli kralja je bila globoka tišina, in plaha in spustljiva molččnost kakor je ob bolečini. Kralj je bil zjutraj sam pri sveti maši. Snežilo je. V Fourmesu je množica v cerkvah zanj molila.

Vsako nedeljo ob pol 8. uri zjutraj gresta kralj in kraljica peš po ti kratki poljski poti, ki samotno vodi skozi sipine proti cerkvi. Zahajata k skupni maši, h kateri prihaja tudi ljudstvo, ki je še tu ostalo.

Tja in nazaj počasen sprehod! Kaj premišluje? Kakšne misli mu vzbujajo ti kraji, ki so videli dvigniti se njegovo dinastijo v nedolžljivih časih začetka tega kraljestva? Bilo je prav v La Panne — danes majhnem ribiškem kraju — kjer je pred 84 leti prvi belgijski kralj, Albertov stric, ob svojem prihodu v novo kraljestvo prevzel vladu. Kajti tu je prag Belgije. Usoda čudovito zbljuje. Kralj se vrača k vili, ki je njegova prestolnica, skromna stavba iz opeke, ki je napravljena po ukusu in za rabo kakega trgovca iz Courtrai ali Roulersa. Na pesku se nepremično pokoneu stoječa pokaže straža. Vse naokoli ni žive duše; ljudstvo je daleč. V tej samoti in molku se zdi, da ne živijo drugi ljudje, kakor ta dva človeka, kralj in vojak. Mišlilo bi se lahko, da v vili ni stanovančev; pa nekaj oken je razsvetljenih. Tam gori je kraljica Elizabeta, ki se je ravnokar vrnila iz enega svojih obiskov v bolnišnicah, kamor nosi neutrudno vedno ranjenecem tolažbo svojega milega nasmehljaja.

Bleda in žalostna sledi svetemu mo-

Zveza Katoliških Slovencev V AMERIKI (SLOVENIAN CATHOLIC LEAGUE)

Predsednik:.....Dr. Jakob Seliškar, 6127 St. Clair Ave., Cleveland, O.
Podpredsednik:.....G. Josip Dunda, 704 Raynor ave., Joliet, Ill.
Tajnik in duhovni vodja: P. Kazimir Zakrajšek O. F. M., 21 Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

Blagajnik:.....Dr. Martin Ivec, 900 N. Chicago St., Joliet, Ill.
Odborniki: G. J. Stefanič, g. Frank Nemanič, Rev. Jakob Černe.

Vsa pisma, pristopnina naj se naslavlja: "Zveza Katoliških Slovencev", 21 Nassau Ave., Brooklyn, N. Y.

žu s pogumom žene, ki ljubi. Samo enkrat, ob začetku vojske, se je oddaljila od moža, da je spravila otroke v London, ko se obkroženja Antwerpna ni dalo več ustaviti. Dva dni kasneje je kralj narekoval brzjavko, s katero jo je klical nazaj. "Toda, Veličanstvo," je pripomnil njegov tajnik začudeno, "obstreljevanje se približuje..." "Ravno zato," je odgovoril kralj, "moral sem kraljici obljubiti, da jo pokličem v nevarnosti..."

Nekaj o prezidentu Lincolnu.

Abr. Lincoln je bil 16. predsednik ameriških Zedinjenih držav, in sicer od leta 1861. do 1865., ko je umrl nasilne smrti, ustreljen od južnoameriškega fanatika, glediškega igravca Bootha. Njegovo življenje je bilo zelo pisano. Rojen je bil kot sin ameriškega kmetafarmerja. Potem je bil sam kmet, nato čolnarski hlapec na Mississippiju. Za tem se je lotil trgovine. Bil je pomočnik, začel kmalu na svojo roko, a je "bankrotiral". Potem je postal zemljemerec. Pustil je tudi ta posel in postal poštar. Tudi tega se je naveličal in postal advokat. Pozneje je bil voljen za poslancu in se je kot tak zelo boril za odpravo sužnosti. Bil je naposled voljen za predsednika in je leta 1862. v resnici odpravil sužnost, vse sužnje pa proglasil za svobodne. Bil je značajan mož, ki se je s svojo močno voljo povzpnil od hlapca do prezidenta. Žal, da je tako tragično končal svoje življenje. — O njem nam pripoveduje dr. Foerster to-le zanimivo anekdoto: Nekoč je jezdil Lincoln na izprehod. V močvirju ob poti zagleda svinjo. Z vsemi svojimi močmi se je žival trudila, da bi se rešila blata, a brez uspeha. Prezident razjaše konja in pomaga krulčemu ščetinarju iz blata na trdna tla in mu tako reši življenje. Seveda je bil pri tem resnim poslu ves blaten. Dogodek se je kmalu raznesel in vse se je čudilo, kako se more vendar prezident tako ponižati. Ko mu neko omeni, kaj se sodi o tem njegovem činu, mirno odgovori: "Jaz nisem storil tega samo zaradi prašica, ampak tudi zaradi samega sebe." S tem je hotel reči, da naše dobro delo ni samo tistemu v prid, ki mu ga izkazemo, ampak tudi nam samim. Z vsakim dobrim činom namreč raste naša moč v dobrem, z vsakim slabi pa peša čut za lepo in blago.

Chicago Phone 788 N. W. Phone 348

James L. McCulloch

MIROVNI SODNIK
IN JAVNI NOTAR.

M. D. POSTELANCZYK,

klerk in tolmač.

317 Jefferson Street, nasproti Court House, Joliet, Ill.

W. J. BRADY

ADVOKAT.

Posojuje denar in prodaja posojila.

Orpheum Theatre Building.

JOLIET, ILL.

JOHN STEFANICH

N. W. Phone 348

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

JOHN STEFANICH

Društvo sv. Družine

(HOLY FAMILY SOCIETY)

V ZJEDINJENIH DRŽAVAH SEVERNE AMERIKE.

Ustanovljeno 29. nov. 1914. Sedež: Joliet, Ill.

ODBOR:

Predsednik.....George Stonich, 813 N. Chicago St.
Podpredsednik.....Stephen Kukar, 1210 N. Broadway
Tajnik.....Josip Klepec, 1006 N. Chicago St.
Zapisničar.....Anton Nemanich, Jr., 1000 N. Chicago St.
Blagajnik.....John Petric, 209 Indiana St.
Duhovni vodja.....Rev. John Kranjec, 813 N. Scott St.
Reditelj.....Frank Kocjan, 907 N. Bluff St.

NADZORNIKI:

Anton Sraj, Jr.....1109 N. Broadway
Nicholas J. Vranichar.....1215 Summit St.
Jos. M. Grill.....1208 N. Broadway
Glasilo: Amerikanski Slovenec.

Geslo: "Vse za vero, dom in narod."

Vsi dopisi, pisma in denarne pošiljke, se naj naslovijo na tajnika: JOSIP KLEPEC, Joliet, Ill.

KRASEN STENSKI KOLEDAR DRUŠTVA SV. DRUŽINE

poslujemo vsakemu rojaku in rojakinji, če nam pošlje 5c (pet centov) v znak, kar pokrije poštino itd. Pišite ponj na tajnika: Jos. Klepec, Joliet, Ill.

Zahvala.

Vsem članom in članicam obeh novoustanovljenih Društev sv. Družine v Bradley in Ottawa, Ill., se podpisani najiskrenejše zahvaljujem za skazano prijaznost in zaupanje ob priliki mojega obiska zadnje nedelje popoldan oziroma zvečer.

Konečno se zahvaljujem tudi vsem ostalim rojakom in rojakinjam za naklonenost.

Joliet, Ill., 27. jan. 1915.

Jos. Klepec.

SLIKE IZ VOJNE.

Sv. maša v Przemyslu.

(Nekaj dni pred zopetno obkolitvijo Przemysla.)

V nedeljo zjutraj je v gozdnatem delu utrjene okolice Przemysla. Nebo je oblačno. Skozi zastor oblačov prodira le medla dnevna luč. V gozdnati pokrajini vlada mir. Nič ne moti groznega bojnega hrupa, ki divja na vseh straneh onstran trdnjaviških okopov.

Ob vzhodu mogočnega hrasta je postavljen oltar in ob oltarju kleči v beli mašni obleki vojni kurat, za njim pa stoji kot ministrant vojak. Dva častnika, na levo od duhovnika, prisostvujeta maši. Prvi — jedrnat postav in snežnobelih las je očividno zrelejši starosti. Toda v nezlomljeni življenjski moči stoji, od njegove postave odseva azvest moči, in močna ramena so videti kakor ustvarjena za breme velike odgovornosti. To je nadvojvo-

da Friderik, višji poveljnik celotne armade naše monarhije. Na njegovi desni strani stoji elastična, mladostna moška postava našega prestolonaslednika, ki kaže v vsem svojem obnašanju majestetičen mir, zaupanje v božjo voljo, moča, ki stoji ob važnih spremembah časa in kateremu je svetovna zgodovina odkazala v določevanju nove usode narodov visok poklic.

Z vidno globoko pobožnostjo prisostvujeta oba moža bogoslužnemu dejanju mašujočega duhovnika. Iz njunih src kipe molitve k nebu, molitve za zmago našega orožja, za blagor narodov, za srečno bodočnost monarhije, za zmagoslavje, ki naj bi zjasnilo večer življenja kronanega starčka, k kateremu se v tej posvečeni uri obračajo njuna čustva.

Šest častnikov, ki stojijo dalje zadaj za obema, pripada k štabu obeh nadvojvod. Skupaj z nadvojvodi tvorijo pobožno občinstvo pri tej znameniti službi božji.

Pred svojo strašno hišico stoji vojaška straža, priprast vojak. Gotovo ne sluti, kakega zgodovinskega pomena je prizor, kateremu sme prisostvovati kot tih sodrug. Toda tudi njega gane svečanost trenutka, sveti mir tihe maše, ki se bere za prestolonaslednika Avstro-Ogrske in generalisima naše armade v trdnjavi, okoli katere divjajo morilni boji.

Grozota vojne se ne da popisati.

Janez Tomazič, četovodja pri 9. artiljerijskem polku, piše dne 24. oktobra gospodični Topolnikovi v Radgoni: Nahajam se že več dni neprestano dan in noč v strašnem artiljerijskem boju in sem se žvižganju in eksplozivnemu sovražnih topovskih krogelj ta-

ko privadil, da n. pr. mirno jem in pišem, ko padajo krogelje krog mojega topa. Ena mi je preluknjala desni rokav plašča, ko sem pisal, a pisal sem mirno naprej. Spimo kot kriti pod zemljo, če je čas. Galicija je kakor nalašč za vojsko. Grozota vojne se ne da popisati, mora se jo osebno skusiti in videti. Naši ljudje nimajo niti pojma, kako dobro jim gre z ozirom na tukajšnje prebivalce!

O ruskih vohunih.

Leopold Bandelj, četovodja 97. pešpolka, bivši načelnik Orla v Vel. Zabljah, ki se sedaj ranjen nahaja v graški bolnišnici, piše: Mogoče Vas bo zanimalo, če Vam poročam kaj o delovanju ruskih vohunov. Pišem Vam, kar sem sam doživel. Radi teh ljudi je morala naša vojska dosti trpeti. S telefonom, z lučjo, z ognjem in vsakojakimi znamenji so naznanjali sovražniku, kako močni in kje so naši oddelki. Prvi, ki je streljal na naš polk, je bil neki krčmar, Rusin. Ko je bila pozneje v vasi nastanjena naša stotinja, je zmanjkalo nekemu možu 45 K. Sum je letel na gospodarja hiše. Preiskali smo hišo in njega. Denar smo dobili pri njem; v hlevu pa smo našli skrito precej veliko sliko ruskega carja in carjeve družine. Tam kjer sem bil nastanjen jaz, nam je bila ponoči razdrta lestva, po kateri smo hodili spat v podstrešje. Namen je bil ta, če bi bil ponoči alarm, bi bili padali drug za drugim dol in se pobili. Ko smo lesto zopet popravili in jo postavili na prejšnje mesto, so nam nasekali kline. Hoteli so na vsak način, da se ponesrečimo. Seveda je potem tudi nam potrepeljivost minila in smo obratnili z njimi, kakor se spodobi. Pridemo v drugi kraj. Tam zalotimo tri ljudi, kako so ponoči Rusom z lučjo dajali signale. Seveda so dobili za svojo skrbno čuječnost od nas vsaki po štiri krogelje, dasi so se tega na vso moč branili. In takih dogodkov je bilo vse polno.

Podzemeljska bivališča.

V današnjih dneh je Galicija dežela vojnih operacij. Ljudje, kar se jih ni izselilo, so se zavarovali pred smrtnosnimi krogelami kakor vedo in znajo. Ponekod so te naprave otroške, druge pa zopet praktične, pri katerih je duh primitivnega seljaka deloval. Nekaj častnik pripoveduje svoj dogodek v Galiciji blizu ruske meje, kjer so se skozi vasi valile silne armade. Prehodili smo — pravi — najmanj 20 vasi, ki so bile popolnoma opustošene, in v katerih ni bilo nikjer žive duše. Na večer smo prišli v neko vas, in jaz sem bil jako vesel, da se bom zopet enkrat naspal pod streho. Okupiral sem kmetiško hišo, ki je bila docela opustošena. Pohištva v njej sploh ni bilo, samo pri-

ugasli primitivni peči je stala klop, katere sem se kar razveselil in se na njej zleknil. Človek na vojni ni izbirčen, in če eden ali dva meseca spi le pod milim nebom ali po šotorih, da so mu noge težke kakor svinec, tedaj se pač razveseli pod streho klopi kakor perzijskega divana... Ali o polnpuči je naenkrat nekaj zaropotalo, in zdelo se mi je, da se nekdo okoli plazi. Planem s svojega "perzijskega divana" in v sobi proti oknu — stoji ženska senca. Na neoborožene ženske se rfe strelja. Iz previdnosti pa sem prijel žensko in jo zasilil. In tedaj se je pojavil nenavaden prizor človeške previdnosti. Družina je bila ostavila hišo in se je preselila na vrt. Zjutraj sem si mogel ogledati novo bivališče kmetiške družine. Pod drevesom so imeli izkopano globoko jamo, na njeno odprtino so pa bile položene zaganice, vrh njih je pa bila ilovica in grmičje nametano. Takoj sem videl, da je to bivališče gradil "trdnjavski duh". V jami so bili podzemeljski rovi, in v njih je bivala cela družina. Genljivo je bilo, ko je mati priklicala iz lukenj vse prebivalce. Prilezli sta na dan dve mali tri- ali štiriletni deklici, ki sta imeli obličje in nos ves od ilovice. Na posled se je izkopal iz luknje tudi oče in starejši deček. V rovihi so imeli nastlano s slamo, a hrane je bilo še dokaz naneseno. Vsi rovi so bili izkopani v ovinkih. Ko sem jih vprašal, čemu stanujejo pod zemljo, so mi povedali, da imajo strah pred krogeljami, ki so že celo okolico razbile. V teh rovihi pa so se čutili še precej varne. In lahko trdim, da je bilo to podzemeljsko stanovanje kmetiški družini dobro poročilo, da se ji ne bo nič zalega pripetilo. Bivališče je bilo preprosto, ali bistroumno izkopano. A bivanje v takem jazbečem gradu par tednov, ljudje božji, to niso mačkine solze. Vsi so dišali po zemlji, v katero so se bili poskrili.

NAŠIM VOLILCEM V JOLIETU.

Našim možem in ženam se na tem mestu nudi prilika, da malo premislijo predno se odločijo voliti glede "Commission Form of Government" za mesto Joliet.

Ljudstvo v našem mestu bo prihodnji tork, 2. febr., odločilo s svojimi glasovi kako hoče, da se vlada naše mesto.

Commission Form postava v državi Illinois se ne ujema s temeljnimi principi ameriške ustave, ker odvzame zastopstvo od "ludstva v raznih okrajih mesta, odvzame posameznemu volilecu moč in pravico ter vroči vse pravice in moč v roke par komisarjev. Po novi postavi je v mestnem odboru le pet komisarjev in tri tvorijo večino. Tri komisariji lahko po svoji želji go-

spodarijo in druga dva prezirajo, če hočejo. Tri ljudje bi imeli absolutno moč v vseh zadevah, ki pridejo v področje mestne uprave. Komisariji bi imeli neomejeno moč za imenovanje vseh drugih uradnikov, za urejanje mestne uprave in blaga, ter bi imeli moč dajati posebne predprave svojim pristajšem po tej novi postavi v državi Illinois.

Župan in štiri komisariji bi stale mesto do \$10,700.00 več na leto, kot stanejo zdaj župan in 14 aldermanov. Visoke plače pomožnih uradnikov v raznih oddelkih bi še bolj zvišale stroške. Preračunano je, da bi stala mestna uprava, tekom 4. let, če se sprejme Commission Form, najmanj \$40,000 več kakor zdaj. Ta poseben denar se bi moral dobiti potom obdačenja in davki bi bili potem zvišani za najmanj \$42,000.00.

Zdaj se skupno izplača županu in 14 aldermanom le \$4,800, če pa postane Commission Form pa se bo morala plačati županu in 4 komisarjem ogromna letna plača \$15,500.00.

Po tej novotariji se odvzame pravica od volilcev in davkoplačevalcev, ker ne bodo več imeli priliko izvoliti ostalih mestnih uradnikov, kakor: mestnega blagajnika, mestnega klerka in mestnega pravdnika, ker ta nova postava dovoljuje županu in komisarjem, da imenujejo sami te odbornike. Ako bi komisariji v tem mestu potem hoteli, bi lahko tako naredili kot po nekaterih drugih mestih, kjer so komisariji imenovali za mestnega blagajnika, mestnega klerka in mestnega pravdnika osebe, ki celo ne stanujejo v mestu.

Pod novim sistemom ne bo mogoče dobiti boljših uradnikov, ker skoro brez izjeme so v mestih, kjer je ta sistem sprejet, bili izvoljeni za komisarje isti možje, ki so bili prej v mestnih uradih.

Commission Form postava vsebuje tudi direktno zakonodajo, ki ni nič bolj stroga, kot v sedanjem sistemu, ker prošnja mora biti podpisana po istotolikem številu volilcev, kakor zdaj zato se razmere nič ne zboljšajo. Sedanja postava je v tem oziru še boljša, ker zahteva le 25 odst. volilcev na prošnji za kako novo postavlo ali odreditev.

Commission Form postava v tej državi je jako pomanjkljiva in površna. Ker manjka prostora, zato smo navedli le nekoliko podatkov, da ne bodo naši volilci in volilke zapeljani in se dali zapeljati nekaterim agitatorjem, ki gledajo samo za svoje koristi in za koristi svojih prijateljev.

Ali hočete, da se Vam davki povišajo v teh slabih časih, ko še sedanje davke, ki so dovolj visoki, komaj zmagujemo?

Vaš zaslužek je jako pičel zadnje čase, pa boste dovolili, da se mestna

uprava premeni in na ta način povzroči mnogo višje izdatke mestni upravi?

Ako ste torej prepričani, da Commission Form mestne uprave ni nikakor boljši kot dosedanji sistem, in če ste prepričani, da je ta postava v naši državi jako pomanjkljiva in površna, potem glejte vsi, da boste šli na volišče prihodnji tork, 2. februarja, in volite zoper to novotarijo.

Na volišču boste dobili baloto, na kateri bo tiskano sledeče:

"Shall the city of Joliet adopt the commission form of municipal government?"

Naredite križ tako X v četrtekotni poleg besede "NO", ako ste zoper to novotarijo.

Poleg tega glejte, da bode vsak, vaša soproga, sinovi in hčere vsi šli voliti, istotako sosedje in njih družine, da bo tako velika večina glasov zoper to novotarijo, da se več nikdar ne drznejo iskati volitve v to svrhu, ki stane toliko sto dolarjev, katere se izda na ta način za prazen nič.

Ne glede na to, če ste zoper ali za Commission Form of Government, kot državljani ste dolžni iti na volišče prihodnji tork, 2. febr., da oddate svoj glas v tej zadevi.

Ta novotarija ni za naše ljudstvo, ker že zdaj nimamo veliko moči in pravic, ko smo osebno poznani s svojimi aldermani, kaj naj potem pričakujemo od popolnoma tujih ljudi? Naša okolica ne bo zastopana v mestnem odboru, ker le pet ljudi se bi izvolilo in ti bodo vsi iz bogatih krogov in kdo se bo za vsako malenkost hotel h komu klanjati?

Volite zoper to novotarijo in delujte, da ostane še nadalje zastopana tudi naša okolica v mestnem odboru, ker k aldermanu, ki je Vaš sosed in ki ga osebno poznate, se lahko obrnete vsak čas in zahtevate svojih pravic, pa Vas tudi upošteva, ker se noče volilec zameriti, a drugače je z komisariji, katere voli celo mesto; ti se itak ne bi brigali za našo okolico, ker smo v manjšini.

Posebno pa naj gledamo, da to novotarijo izpodbijemo, ker je to krinka suhačev. Resnica je, da je 99 izmed 100 suhačev za to novotarijo.

Bodite pozorni in volite vsi "NO".

Prorokuje resen spor.

London, 22. jan. — "Spectator" izraža v uvodniku pod napisom "A great Danger" bojazn, da lahko pride med Veliko Britanijo in Združenimi Državami do resnega spora.

Člankar je poln hvala nad prijateljskim čustvom, ki se izraža med Anglijo in mnogimi odličnimi Američani, vendar obžaluje, da je vlada Združenih Držav nebržna in neprizanesljiva ter se ne more postaviti v položaj Velike Britanije.

BODITE POZORNI—VOLITE NO

Ne popačite svoje svobode, da bi dovolili peščici sebičnežev odrediti za naše mesto zopet ono staro samovladarstvo ter da bi vam, radi vaše zanikarnosti odvzeli skoro vse pravice, koje imate kot samostojni in svobodni ameriški državljani.

Shall the City of Joliet, Illinois
Adopt the Commission Form
of Municipal Government?

YES

NO

X

Commission Form pomeni, da boste morali odložiti svoje pravice kot ameriški neodvisni državljani in volilci, ter da boste morali biti zadovoljni z onimi uradniki, ki bodo imenovani po peščici politične klike.

Commission Plan—je proti-ameriški, ter je takorekoč zloraba ameriške svobode in državljskih pravic. Commission plan je gosposka stvar, ker skrči osebno svobodo.

Komisariji dobe po novi postavi neomejeno in nevarno moč, ter imajo pravico dajati "milostne" predprave. Imajo neomenjeno pravico trositi denar po svoji lastni volji, ker jim ni mogoče do živega.

VOLITE-NO

Volitev bo dne 2. febr. 1915.

Volišča bodo odprta od 7. ure zj. do 5. ure zv.

Skozi pustinje in puščavo

ROMAN IZ MAHDIJEVIH ČASOV.

Spisal Henrik Sienkiewicz. Prevel dr. Leopold Lenard.

(Dalje.)

Stanko je poslušal z utripajočim srcem in z veliko pazljivostjo. Mnogo tolažilnih novic je našel v tem pogovoru, zlasti pa, da ju zasledujejo, da so razpisane nagrade in da so šeiki pobežnih plemen dobili povelja, naj uustavijo vse karavane, ki gredo proti jugu. Utešila je dečka tudi novica o parnikih, ki gredo proti toku reke, polne angleških vojakov. Mahdijevi derviši so se lahko merili z egipčanskim vojsko in jo celo premagali, toda z Angleži je popolnoma druga stvar in Stanko ni dvomil niti trenotek, da se bo prva bitka končala s popolnim porazom teh divjih čet. Z utelijo v duši je torej govoril sam s seboj: "Tudi ako bi naju pripeljali k Mahdiju, lahko se zgodi, da preden naju pripeljejo, ne bo več ne Mahdija, ne njegovih dervišev." Toda to tolažbo mu je zastupila misel, da ju v tem slučaju čakajo še cel teden potovanja, ki mora slediti izčrpati Nelkine sile — in ves ta čas bosta morala prebiti v družbi zločincev in morilcev. Kadar se je spomnil mladega Arabca, katerega sta beduina zaklala kakor kostruna, se je lotila Stanka žalost in groza. Sklenil je, da ne bo o tem Nelki povedal ničesar, da bi je ne prestrašil in povečal njene žalosti, katero je občutila, ki jo izginila varljiva prikazen oaze Fayum in mesta Medinet. Zapazil je pred prihodom v sotesko, da so ji nehotne solze tiskale v oči; ko je torej iz pripovedovanja beduinov zvedel vse, kar je hotel, se je delal, kakor da bi se bil zbudil in je šel k nji. Ona je sedela v kotu pri Dinah, jedla datelje in jih na skrivaj močila s solzami. Ko je pa zagledala Stanka, se je spomnila, kako jo je nekdo pohvalil, da je modra, kot bi imela trinajst let, ter je s celo silo ugriznila z zobmi v dateljevo peško, da bi potlačila solze, ker ni hotela biti več otrok.

"Nelka," je rekel deček, "Medinet, to je bila prevara, toda vem za gotovo, da naju zasledujejo, ne bodi torej žalostna in ne jokaj."

Nato je dekleka dvignila k njemu zasoljeni zenici in odvrnila s pretrganim glasom:

"Ne, Stanko... jaz ne jočem... samo tako... oči se mi nekako pote."

V tem trenutku se ji je pa bradica začela spet tresti izpod stisnjenih trepalnic so pritekale velike solze in razjokala se je popolnoma.

Ker je je bilo sram teh solz in je pričakovala, da jo bo radi tega Stanko grajal, torej je od ramote in zadrege skrila glavo na njegove prsi ter mu s solzami močila obloko.

On jo je pa tolažil:

"Nelka, saj vendar nisi studenec. Ali si videla, da so nekemu Arabcu vzeli puško in velblodico? Veš kaj to pomeni? To pomeni, da je v puščavi vse polno straži. Za enkrat se je tem rokovanjem posrečilo, da so presenčili stražnika, drugič jih bodo pa vjeli. Po Nilu plava velika množica ladij, kaj torej? Vrnila se bova, Nelka, vrnila — in se celo s parnikom. Ne boj se!"

In bil bi jo še dalje tako tolažil, ako bi ne obrnil njegove pozornosti nase čudni glasovi, ki so prihajali od zunaj od peščenih gričev, katere je zadnji huragan našel na dnu soteske. Bilo je nekaj podobnega tankemu, kovinskemu glasu medene piščalke. Stanko je pretrgal pogovor in začel poslušati. Čez nekaj časa so se ti tanki, žalostni glasovi odzvali od raznih strani ob enem. Dečku je šinila misel, da so to morda arabske straže, ki obdajajo sotesko in se kličejo s piščalkami. Srce mu je pričelo trepetati. Pogledal je na Sudance enkrat in dvakrat z upanjem, da bo na njihovih obrazih zagledal strah, toda ne: Idris, Gebhr in oba beduina so mirno grizli suhar, samo Hamis je bil menda nekoliko začuden. Glasovi so pa trajali dalje. Čez nekaj časa je Idris vstal in pogledal izza pečine, potem se je pa vrnil in nazaj gredel se je ustavil pri otrocih ter spregovoril:

"Pesek se zbujajo in poje."

Stanko je bil tako radoveden, da je v tem trenutku pozabil, da je sklenil nikdar več govoriti z Idrisom, ter ga je vprašal:

"Pesek? Kaj to pomeni?"

"Tako se zgodi in to pomeni, da dolgo ne bode dežja. Toda vročina nam ne bode nagajala, ker bomo do Asuana potovali samo po noči."

Več ni bilo mogoče od njega zvedeti. Stanko in Nelka sta dolgo poslušala te čudne glasove, ki so trajali toliko časa, dokler ni solnce zašlo. Nastopila je noč in karana je odprla dalje na pot.

XIII.

Po dnevu so se skrivali v skritih in težko pristopnih krajih med skalami in razpoklinami, ponoči so pa gonili kolikor so mogli, dokler niso prišli do prve karakte. Sele ko so beduini iz lege in postave khovor spoznali, da je Asuan že za njimi, je velika teža padla s prsi Idrisa. Ker jim je že primanjkovalo vode, so se približali na pol dneva pota od reke. Tam je v prihodnji noči Idris skril karavano, beduina pa poslal z vsemi velblodi k Nilu, da bi se napojili dobro in za dolgo časa. Rodovitni pas ob reki Nil je takoj za Asuanom postajal bolj ozek. Pone-

ko je puščava segala do reke. Vasi so ležale v precejšnji razdalji druga od druge. Beduini so se vrnili srečno z znatnimi zalogami vode in nikdo jih ni videl. Treba je bilo še misliti na hrano, kajti živali, ki so bile zadnji teden slabo hranjene, so znatno shujšale. Njihovi vratovi so se podaljšali, grbe so upadle in noge so oslabele. Dure in zaloge za ljudi je z veliko težavo moglo biti dovolj še za dva dni. Idris je pa upal, da bo čez dva dni mogoče, ako ne po dnevu, pa vsaj po noči, priti k pašnikom ob reki, morebiti bo pa tudi mogoče kupiti suharov in dateljev v kakšni vasi.

Sabi niso nič več dajali jesti in piti, samo otroka sta zanj shranila ostanke svoje hrane, toda on si je vedno znal pomagati in kadar so počivali, se je večkrat prikazal z okrvavljenim gobcem in s sledovi ran na vratu in na prsih. Nikdo ni vedel, kdo je bil žrtev teh bojev, če hijene ali šakali, ali pušinske lisice ali gazele, na vsak način pa na psu ni bilo opaziti velike lakote. Včasih so njegove črne ustnice bile vlažne, kakor da bi bil kaj pil. Beduini so si mislili, da je moral kopati globoke jame na dnu sotesk in na ta način prihajati do vode, katero je z nosom občutil pod zemljo. Tako kopolje včasih tudi potniki, ki so zgrešili pot, pod peskom in kamenjem, dokler ne pridejo do vode ali pa vsaj do vlažnega peska, katerega sesajo in tolažijo na ta način muke, katere jim povzroča žeja.

Vendar se je Saba znatno spremenil. V prsih in vratu je bil še vedno mogočen, toda boka sta mu upadla, radi česar je izgledal še višji. V njegovih očeh, s krvavo zateklo belino, je bilo sedaj nekaj groznega in divjega. Nelko in Stanka je negoval, kakor vedno in jima je dovoljeval, da sta z njim počenjala, kar sta hotela, Hamisu je včasih tudi pomagal z repom, na beduina in na Sudanca je pa renčal ali pa škrtal s svojimi strašnimi čekani, ki so zveneli drug ob drugega, kakor je klenje plošče. Idris in Gebhr sta se ga začela naravnost bati in ne glede na uslugo, katero jima je izkazal, sta ga tako črtila, da bi ga najbrže ustrelila z onaj pridobljeno puško, ako bi ju ne zadrževala želja pripeljati Smainu tako čudovito žival in ako bi že ne bili za Asuanom.

Prešli so Asuan! Stanko je vedno o tem premišljeval in počasi je prišel v njegovo srce segati dvom, če jih bodo preganjevalci sploh dohiteli. Vedel je sicer, da ne samo pravi Egipt, ki se konča za Vadi-Halfa, to je za drugo katarakto, ampak tudi cela Nubija je še v rokah egipčanske vlade, jasno mu je pa tudi bilo, da bo za Asuanom in zlasti še za Vadi-Halfa veliko težje preganjati roparje. Imel je samo še nado, da je oče skupaj z Rawisonom, ko sta uredila zasledovanje iz Fayuma, na parniku odpotoval v Vadi-Halfa in tam dobil od vlade vojake na velblodih, s katerimi bosta skušala prežetati karavani pot na jugu. Deček si je predstavljal, da bi na njunem mestu storil isto in radi tega je smatral svojo misel za najbolj verjetno.

Vendar ni tudi sam opustil načrta za rešitev. Sudanca sta hotela imeti smodnik k pridobljeni puški in v ta namen sta hotela razbiti nekaj nabojev za angleško risanko, torej jima je rekel, da samo on zna to storiti, ako bi se pa kdo, ki to ne razume, tega lotil, bi znal naboj v roki počiti in raztrgati prste. Idris, ki se je sploh bal neznanih reči in angleških iznajdb, je slednjič sklenil dečku prepustiti ta opravilo. Stanko se je lotil z veseljem, najprej z upanjem, da bo silni angleški smodnik s prvimi strelom razgalil staro arabsko puško, dalje pa tudi, ker je upal, da mu bo mogoče skriti nekaj nabojev. Šlo mu je lažje, kot je mislil. Na videz so pazili nanj pri delu, toda Arabci so se takoj začeli razgovarjati med sabo in so pazili kmalu bolj na pogovor, kakor pa na dečka. Slednjič je njihova klepetavost in prirojena zanikanost povzročila, da je Stanko zamogel skriti za srajco sedem nabojev. Sedaj je bilo samo še treba priti do risanke.

Dekew je mislil, da za Vadi-Halfa, to je za drugo katarakto, ne bo tako težko, kajti slutil je, da bodo Arabci toliko manj pazili, kolikor bolj se bodo bližali svojemu cilju. Misel, da bo moral ubiti Sudanca in beduina in celo Hamisa, ga je navdajala z grozo, toda po umoru, katerega sta dovršila beduina, se mu to že ni več zdelo tako grozno. Trdil je sam sebi, da gre vendar za obrambo, za svobodo in življenje Nelke in da vsled tega ni dolžan varovati življenja nasprotnikov, zlasti ako se mu sami ne podajo in ako pride do boja.

Šlo se je za angleško risanko. Stanko je je hotel dobiti v roke z zvijačo, in ako bi se mu pomudila prilika, ne čakati do Vadi-Halfa, ampak izvršiti delo takoj.

Deček res ni čakal.

Minila sta dva dneva, ko so pustili Asuan za sabo in Idris je moral slednjič s svitanjem tretjega dne poslati beduina po hrano, katere j ezmankalo popolnoma. Ker se je število nasprotnikov zmanjšalo, si je mislil Stan-

ko: "Sedaj ali nikdar!" ter se je takoj obrnil k Sudancu z vprašanjem:

"Idris, ali veš, da je dežela, ki se začneja za Vadi-Halfa, že Nubija?"

"Vem. Imel sem petnajst let, Gebhr pa osem, ko naju je oče pripeljal iz Sudana v Fayum in spominjam se, da smo takrat prekoračili na velblodih celo Nubijo. Toda ta dežela je še v oblasti Turkov (Egipčanov)."

"Seveda. Mahdi je šel pod Hartumom — in vidiš, kako neumno je govoril Hamis, ko vam je zatrjeval, da se čete dervišev bližajo že Asuanu. Toda jaz vprašam nekaj drugega. V knjigah sem čital, da je v Nubiji veliko divjih živali in veliko razbojnikov, ki niso pokorni nikomur in padajo Egipčane ravno tako, kakor Mahdijeve vernike. S čim se bodele branili, ako vas napadejo divje živali ali pa razbojniki?"

Stanko je nalašč pretiraval, ko je govoril o divjih zvereh, poboji so se pa v Nubiji od časa vojne res velikokrat dogajali, zlasti v južnem delu dežele, ki meji na Sudan.

Idris je nekaj minut premišljeval, kaj bi odgovoril na vprašanje, ki mu je prišlo nepričakovano, ker doslej ni mislil na to novo nevarnost. Potem je pa odvrnil:

"Imamo nože in puške."

"Taka puška ni za nič."

"Vem. Tvoja je boljša, toda z njo ne znano streljati, tebi je pa ne damo v roke."

"Tudi nenabite ne?"

"Tudi ne, ker bi bila lahko začarana."

Stanko je skomignil z rameni.

"Idris, ako bi to rekel Gebhr, bi se mu ne čudil, o tebi sem pa mislil, da imaš več razuma. Iz nenabite puške se Mahdi ne more ustreliti."

"Moč!" prekinil ga je strogo Idris.

"Mahdi lahko strelja tudi s prstom."

"Pa se ti tako streljaj."

Sudancec je bistro pogledal dečku v oči.

"Zakaj pa hočeš, da bi ti dal puško?"

"Hočem te naučiti z njo streljati."

"Kaj ti pa je na tem ležeče?"

"Jako veliko, kajti ako nas napadejo razbojniki, lahko nas vse postrelijo. Ako se pa bojiš mene in puške, mi je tudi vse eno."

Idris je umolknil. Res se je bal, toda ni maral priznati. Bilo mu je pa jako veliko na tem, da bi znal streljati z angleško puško, kajti ako bi imel tako orožje in znal z njim ravnati, bi njegov ugled v Mahdijevem taboru jako narastel, ne glede na to, da bi se bilo v slučaju napada lažje braniti.

Po kratkem premisleku je torej rekel:

"Dobro. Hamis naj da puško, ti jo pa vzemi vun."

Hamis je ravnodušno izvršil povelje, kateremu se Gebhr ni mogel upirati, ker je bil nekoliko dalje proč zasposlen pri velblodih. Stanku se je nekoliko tresla roka, ko je prijel za kopito, potem za cevi, in jo podal Idrisu.

"Vidiš, da so prazne," je rekel.

Idris je vzel cevi in pogledal skozi.

"Res je, nič ni v njih."

"Sedaj pa glej," rekel je Stanko,

"tako se sklada puška," pri teh besedah je vtaknil cevi v kopito, "tako se pa odpira. Vidiš? Razložil jo bom še enkrat, zdaj jo pa zloži ti..."

Sudancec, ki je z veliko pazljivostjo gledal na vsako Stankovo potezo, je začel poskušati. Od začetka mu ni šlo lahko, toda ker se Arabci odlikujejo s veliko spretnostjo, je čez nekaj časa zložil puško.

"Odpril!" zapovedal je Stanko.

Idris je z lahkoto odprl puško.

"Zapril!"

Šlo je še lažje.

"Zdaj mi pa daj dva prazna zavitka od nabojev. Naučil te bom, kako se vlagajo naboji."

Arabei so shranjevali izstreljene nabojke, ker so imeli zanje vrednost medij, podal je torej dva Stanku in pouk se je začel od kraja.

Sudancec se je v prvem trenutku sicer zelo prestrašil poka kapseljev, ki so ticali v nabojih, slednjič se je pa prepričal, da iz prazne cevi in s praznimi naboji nikdo ne more streljati. Njegovo zaupanje do Stanka se je vrnilo, zlasti še, ker je deček vsakokrat oddal puško.

"Tako," rekel je Stanko, "zdaj znaš skladati puško, znaš jo odpirati, zapirati in držati pri obrazu ter potegniti za petelina. Toda znati moraš tudi še meriti. To je najtežavnejša reč. Vzemij prazen meh za vodo in postavi ga to korakov daleč, — tam k onim le kamnom, potem se pa vrni sem k meni, — pokažem ti, kako se meri."

Idris je vzel meh in brez najmanjšega obotavljanja ga je šel postaviti k pokazanemu kamnu. Toda, preden je storil prvih sto korakov, je Stanko vzel vun prazne nabojke, na njihovo mesto pa vtaknil napolnjene. Ne samo srce, ampak tudi žila na senci mu je začela biti s tako silo, da je mislil, da mu razžene glavo. Prišel je odločilni trenutek — trenutek svobode za Nelko in za njega — trenutek zmag — strašen in zaželen obenem!

Idrisovo življenje v njegovih rokah. Samo ako potegne za petelina, pade razbojnik, ki je uropal Nelko, mrtev na zemljo. Toda Stanko, ki je imel v svojih žilah poljsko in francosko kri, je naenkrat začutil, da bi za nič na svetu ne mogel streljati človeku v hrbet. Naj se vsaj obrne, — in naj pogleda smrti v oči.

Potem pa kaj? Potem bo pritekel Gebhr in preden bo storil deset korakov, bo istotako padel v pušinski prah. Ostane Hamis. Toda Hamis bo zgubil glavo in ako bi je ne zgubil, (Nadaljevanje na 7. strani.)

The Will County National Bank

of Joliet, Illinois.

Prejema raznovrstne denarne ulog

ter pošilja denar na vse dele sveta.

Kapital in preostanek \$300,000.00

C. E. WILSON, predsednik.

Dr. J. W. FOLK, podpredsednik.

HENRY WEBER, kašir.

N. W. Phone 809.

MIHAEL KOČHEVAR

SLOVENSKI GOSTILNIČAR

Cor. Ohio in State Sts. Joliet, Ill.

Frank Lopartz

400 Ohio Street JOLIET

NAJBOLJŠA POSTREŽBA.

Frank Bambich

ur in zlatar,

5321 Butler Street

PITTSBURGH, PENNSYLVANIA.

ZA Zavarovanje

proti požaru, mala in velika posojila pojdite k

A. SCHOENSTEDT & CO.

203 Woodruff Bldg. Oba tel. 169
Joliet, Ill.

Geo. Laich

SALONER IN

AGENT PAROBRODNIH DRUŽB, se priporoča rojakom v naklonjenost.

Pošilja denar v staro domovino, hitro in točno in po dnevnem kurzu. Prodaja fina vina, likerje in smodke.

ROJAKI DOBRODOŠLI!

3501 E. 95th St. So. Chicago, Ill.

Oscar J. Stephen

Soba 201 in 202 Barber Bldg. JOLIET, ILLINOIS.

JAVNI NOTAR

Kupuje in prodaja zemljišča v mestu in na deželi.

Zavaruje hiše in pohištva proti ognju, nevihti ali drugi škodbi.

Zavaruje tudi življenje proti nezgodam in boleznim. Izdeluje vsakovrstna v notarsko stroko spadajoča pisanja.

Govori nemško in angleško.

Phone Canal 498.

August Poglajen,

2300 S. Robey Street

CHICAGO, ILLINOIS

Gostilna

SE PRIPOROČA ROJAKOM

Mi hocemo tvojo denar
ti hočeš naš les

Če boš kupoval od nas, ti bomo vse leje postregli z najnižjimi tržnimi cenami. Mi imamo v zalogi vsakovrstnega lesa.

Za stavbo hiš in poslopij mehki trdi les, lath, cederne stebra, desk, singline vsake vrste.

Naš prostor je na Desplaines blizu nevega kanala.

Predne kupiš LUMBER, oglasi pri nas in oglej si našo zalogo! Mi bomo zadovoljili in ti prihranili denar!

W. J. LYONS

Naš office in Lumber Yard na

DES PLAINES IN CLINTON ST.

Chicago Phone 3556

JOS. KUCHAR

MESNICA in

GROCERIJA

SE PRIPOROČAM.

120 Moen Ave.

Rockdale, Illinois.

Garnsey, Wood & Lenn

ADVOKATI.

Joliet National Bank Bldg.

Oba tel. 891. JOLIET, ILL.

Metropolitan Drug Store

N. Chicago & Jackson Sts.

Slovanska lekarna

JOHNSONOV

"BELLADONNA" OBLI

REVMAZIMU SLABOSTI v ČLENH
PROSTOSTI KOLIKU PLUČNIM IN PRSNI
BOLESTI + KOLIKU KRAČNIM + ŽIVOTU
BOLESTI + ČLENH VNETJU OKRESI MEN
NEVRALOGI, PROTINU PREHAJENJU
OTRPOSTI MIŠI BOLESTI + KRUŽU
SLABOSTEM KRUŽU BOLESTI + KRUŽU
MUDEM KAŠLU

Varčevanje.

njihovem najdražjemu zakladu — zdravju —, katerega ni tako lahko najti ka-

Zdi se nam nepotrebno, da bi opozarjali ljudstvo na nevarnosti, ki pretijo dar je zgubljeno. Vendar vidimo okoli sebe kako mnogo je brezbrzihih ljudi, in zdi se, kakor da bi ljudje vabili bolezen, nadloge in smrt v svoja telesa. Varčujte s svojim zdravjem bolj kot z denarjem.

Onim, ki so zgubili trdno zdravje in je žele zopet dobiti, priporočamo

Trinerjevo Ameriško Zdravilno Grenko Vino

To naravno zdravilo sestoji iz čistega rudečega vina in zdravilnih korenin in zelišč ter je uspešno mnogokrat, ako se ga rabi kot zdravilov slučajih

ZABASANOSTI,
OTRPLIH JETER,
ZGUBI OKUSA,
NENADNA SLABOČA,
BOLEČINE DROBJA,
KRČEV,
ŽELOČNEGA KATARA.

in v vseh drugih slučajih, kadar je rabiti hitro izčistenje telesa brez da se ga oslabi. To zdravilo okrepa telo in drobje, da more storiti svoje delo brez motenja. V vseh slučajih bolezní želodca, obisti, jeter in drobjia izvrstno deluje.

V VSEH LEKARNAH

CENA \$1.00.

Vedno imejte priročno Trinerjev Liniment, ki je najboljšje mazilo za mišice in členke. Morda ga danes ne rabite, a jutri ga bi pa potrebovali. Cena 25c in 50c, po pošti 35 in 60c.

JOSEPH TRINER, IZDELOVATELJ.

1333-1339 South Ashland Ave.

CHICAGO, ILL.

Učite svojo deco slovensko moliti in čitati

iz povsod priljubljene knjige, katera se imenuje

KATEKIZEM

KI GA JE SPISAL NAŠ POK. REV. F. S. ŠUSTERŠIČ.

Stane s poštnino vred samo 25c

ZA VEČJA NAROČILA PRIMEREN POPUST.

Pišite ponj na:

Amerikanski Slovenec, Joliet, Illinois

Edini in dolgoletni slovenski in polski pogrebni zavod in konjušnica. Kočije in ambulanci pripravljeni ponoči in podnevi. Najboljša postrežba za krste, ženitve in pogrebe. Najlepše kočije. Cene zmjerne. — Ženske služajke oskrbuje soproga, ki je izkušena v tej stroki. — Tel. So. Chicago 249.

W. WALKOWIAK

Pogrebni Zavod in Konjušnica.

740 COMMERCIAL AVE.

SOUTH CHICAGO, ILLS.

DOMAČA NARAVNA OHISKA VINA
kakor Delaware, Catawaba, Ives, i Konkord prodaja

Josip Svete

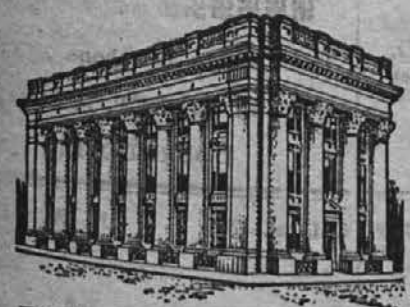
1780-82 E. 28th St., LORAIN, OHIO.

Conkord rudeče vino:	Catawba belo vino:
Sod, 6 gal. \$ 5.50	Sod, 6 gal. \$ 7.00
Sod, 10 gal. 8.00	Sod, 10 gal. 11.00
Sod, 25 gal. 16.50	Sod, 25 gal. 24.00
Sod, 50 gal. 30.00	Sod, 50 gal. 42.50

Delaware belo vino, sod, 10 galonov, \$13.00. Sod 25 galonov, \$26.00. Sod 50 galonov, \$50.00.

Pri vseh teh cenah je Vojni Davek že uračunan. Vina so popolnoma naravna, kar jamčim. Naročilu je pridejati denar ali Money Order.

LJUDSKA BANKA

Vložite svoj denar na obresti v največjo in najmočnejšo banko v Jolietu

Hranilnica

Vlade Zd. Držav, Poštne Hranilnice in Države Illinois.

Nad 12,000 najboljših ljudi v Jolietu ima tu vloženi denar. Pod vladno kontrolo.

3% obresti od vlog. Začnite vlogo z \$1.

First National Bank

PREMOŽENJE NAD \$4,600,000.00

SLAVNOZNANI

SLOVENSKI POP
proti žeji - najbolje sredstvo.

Cim več ga piješ tembolj se ti priljubi.

Poleg tega izdelujemo še mnogo drugih sladkih pijač za krepčilo.

BELO PIVO

To so naši domači čisti pridelki, koje izdeluje domača tvrdka.

Joliet Slovenic Bottling Co.

913 N. Scott St.

Joliet, Ill

Telefoni Chi. 2275 N. W. 480, ob nedeljah N. W. 344

SKOZI PUSTINJE IN PUŠČAVO.

(Nadaljevanje s 6. strani.)

bo čas, da vtakne nove naboje v puško. Ko pride ta beduina, bosta našla troje trupel in tudi sama bosta našla, kar sta zaslužila. Potem bo samo treba obrniti velblode proti reki.

Vse te misli in podobne so šle skozi Stankovo glavo, kot burja. Začutil je, da se ima v nekaj minutah zgoditi nekaj strašnega in potrebnega obnem. V prsih se mu je strnil ponos zmagovalca z čustvom velikega studa, ker je moral ljudi moriti. Bil je trenutek, da se je pričel obotavljati, toda spomnil se je muke, katere so prestali beli jetniki, na očeta, na gospoda Rawlisona, na Nelko, na Gebhra, ki je udaril deklico s korobačem in sovraštvo je zakipelo v njem z vso silo. "Treba! treba!" — rekel je sam sebi med zobmi in neizprosni sklep je odseval na njegovem obrazu, ki je postal, kakor izklesan iz kamna.

Med tem je postavil Idris usnjati meh na približno sto korakov oddaljeni kamen. Stanko je videl nasmeš na njegovem obrazu in celo visoko postavbo na ravni in pešeni planjavi. Zadnji mu je šinila v možgane misel, da bo ta živi človek za trenutek padel na zemljo in s prsti kopal pesek v smrtnih mukah. Toda deček se je nehaj obotavljati — in, ko je Idris storil petdeset korakov, je počasi dvignil puško k očesu.

Toda preden se je dotaknil s prstom petelina, se je razlegel za peščenimi griči, oddaljenimi nekaj sto korakov, silen krik in v isti minuti je pridrilo kakih dvajset jezdecov na konjih in na velblodih na planjavo. Idris je okamenel, ko jih je zagledal. Tudi Stanko se je začudil, toda njegovo začudenje se je takoj spremenilo v brezmejno radost. To so pričakovani rešitelji! Da! To ne more biti nič drugega! Brez dvoma so v vasi prijeli beduina in ona sta pokazala, kje se skriva ostali del karavane! Tudi Idris je tako razumel in, ko je prišel k zavesti, je prišel k Stanku, obraz mu je bil od strahu blede kakor pepel in pokleknil je k njegovim nogam, ter pričel ponavljati z zasoplenim glasom:

"Gospod, jaz sem bil za vas dober! bil sem dober za malo bint — pomni to..."

Stanko je mehanično potegnil naboje iz puške — in gledal. Jezdci so gnali, kolikor so konji in velblodi mogli dihati, kričali veselo in v metalni kvišku dolge arabske puške, katere so lovili spet v begu z izvanredno spretnostjo. V jasnem prozornem zraku so se natančno videle njihove postave. V sredi, na čelu sta jahala oba beduina, mahala okrog z rokama in burnosoma, kot norca.

Čez nekaj minut je cela banda dospela do karavane. Nekateri izmed jezdecov s opaskali iz konj in velblodov, drugi so ostali na sedlih, vsi so pa neprenehoma kričali, da se je razlegalo do neba.

"Hartum! Gordon! Gordon! Hartum!..."

Slednjič je eden izmed beduinov, ta, katerega je tovariš imenoval Abu-Anga, skočil k Idrisu, ki se je krivil pri Stankovih nogah in goril kričati:

"Hartum je vzel! Gordon ubiti! Mahdi zmagovalci!"

Idris je vstal, toda še ni verjel ušesom.

"A ti ljudje?" vprašal je s trepetom na ustnicah.

"Ti ljudje bi nas imeli prijati, sedaj pojdejo pa z nami k preroku."

Stanku se je stemnilo v očeh...

XIV.

In v resnici je ugasnila zadnja nada, da bi bilo mogoče zbežati med potom. Stanko je sedaj vedel, da niti njegovi načrti nimajo nobenega pomena, niti zasledovalci jih ne doženejo in ako bi vzdržali težave potovanja, prišli bodo k Mahdiju in bodo izročeni v roke Smainu. Edina njegova nada je bila sedaj misel, da so ju uropali radi tega, da bi ju Smain vrnil v zameho za svoje otroke. Toda kdaj bo to in kaj jih poprej še lahko doleti. Kako strašna usoda ju čaka sredi divje, krvi pijane horde. Ali bo Nelka zamogla vzdržati težave in pomanjkanja — na to ni nikdo mogel odgovoriti. Na drugo stran je bilo pa znano, da Mahdi in njegovi derviši sovražijo kristjane in sploh vse Evropejce, torej je v duši dečka nastal strah, če bo Smainov vpliv dovolj velik, da bi obvaroval nju oba pred grdim ravnanjem, pred mučenjem, okrutnostjo in steklostjo Mahdijevih spoznavalcev, ki so morili vladni zveste Mohameđance? Prvič, odkar sta bila uropana, se je polastil Stanka obup. Obnem pa tudi praznoverska domneva, da ju preganja nesrečna usoda. Saj je bila vendar že sama misel, uropati jih iz Fayuma in pripeljati v Hartum naravnost blazna in izvršiti so jo mogli samo tako divji in nevedni ljudje, kakor Idris in Gebhr, ki nista razumela, da morata preiti tisoče kilometrov po deželi, ki je podložna egipčanski vladni ali pravzaprav Angležem. Ako bi šlo naravno, bi jih morali ujeti že drugega dne, vendar se je vse tako zlagalo, da so sedaj že blizu druge katarakte — in niso jih dobili nobeni prejšnji zasledovalci, zadnji pa, ki bi jih mogli zadržati, so se z njimi združili in bodo odslej njihovi pomagači. K Stankovemu obupu, k njegovi bojazni za usodo Nelke, se je še pridružilo čustvo ponižanja, ker ni mogel ničesar pomagati, kajti ako bi mu sedaj tudi izročili puško in naboje, vendar ne bi mogel postreljati vseh Arabcev, ki so se pridružili karavani.

Take misli so ga grizle toliko boli,

ker je rešitev bila že tako blizu. Naj bi Kartum ne bil padel, ali padel nekaj dni pozneje, pa bi ravno ti ljudje, ki so zdaj prestopili na Mahdijevo stran, jih bili prijeli in izročili vladni. Sedeč na Velblodu za Idrisom in poslušaje njihove pogovore, se je Stanko prepričal, da bi bilo brez dvoma tako. Takoj namreč, ko so odrinili na pot, je začel načelnik preganjalcev pripovedovati Idrisu, kaj jih je nagnilo, da so izdali kediwa. Poprej so vedeli, da je velika vojska — sedaj ne egipčanska, ampak angleška — odrinila na jug proti dervišem, pod vodstvom generala Wolseleya. Videli se velikomnožni ladji, ki so peljale strašne angleške vojske iz Asuana v Vadi-Halfa, od koder so zanje naredili železnico v Abu-Hammed. Dolgo časa so bili vsi šejki ob reki — ti ki so ostali zvesti vladni, kakor tudi oni, ki so v globocini svoje duše bili naklonjeni Mahdiju, bili prepričani, da je poguba dervišev in njihovega preroka neizogibna, kajti Angležev ni še nikdar nikdo premagal.

"Akbar Allah!" prekinil jih je Idris in dvignil roki kvišku. "Pa so vendar bili premagani!"

"Ne," odvrnil je načelnik preganjalcev. "Mahdi je poslal proti njim plemena Džalno, Barbara in Džalim, skupaj blizu tridesetstotih svojih najboljših vojevnikov, katerim je načeloval Musa, sin Helu-a; pod Abu-Klea je prišlo do strašne bitve, v kateri je dal Bog zmago nevernikom."

"Tako je, Musa, sin Helu-a je padel, a njegovih vojakov se je samo majhna množica vrnila k Mahdiju. Duše drugih so v raju, trupla leže pa na pesku in pričakujejo dneva vstajenja. Ta novica se je hitro razšla ob Nilu. Vsi smo mislili, da pojdejo Angleži dalje proti jugu in bodo osvobodili Hartum. Ljudje so ponavljali: "Konec, konec!" Med tem je pa Bog sklenil drugače."

"Kako? Kaj se je zgodilo?" vprašal je mrzlično Idris.

"Kaj se je zgodilo?" rekel je z razjasnjenim obrazom načelnik. "Mahdi je med tem vzel Hartum, Gordonu so pa med napadom odrezali glavo. Ker se je pa Angležem šlo samo za Gordona, vrnil so se, ko so zvedeli za njegovo smrt, proti severu nazaj. Allah! Spet smo videli ladje z množicami vojakov, ki so šle doli po reki, toda nismo vedeli, kaj to pomeni. Angleži razglašajo samo dobre novice, slabe pa prikrivajo. Nekateri izmed naših so govorili, da je Mahdi že poginil. Toda slednjič je resnica prišla na dan. Ta dežela je še v oblasti vlade. V Vadi-Halfa in dalje, do tretje, a morda celo do četrte katarakte, nahajajo se še kedižovi vojaki, toda sedaj, ko so Angleži odšli, verujemo, da bo Mahdi osvojil ne samo Nubijo in Egipt, ampak tudi Meko in Medino in cel svet. Radi tega gremo sedaj z vami k preroku, mesto da bi vas prijeli in izročili vladni."

"Torej je prišlo povelje nas prijati?"

"Na vse vasi, na vse šejke, na vse vojaške posadke. Kjer kovinska žica, po kateri prihajajo povelja iz Kaire, ne pelje, tja so prišli zabdiji (žandariji) s poročilom, da kdor vas vjame, dobi tisoč funtov nagrade. Mašallah!... To je veliko bogastvo! Veliko!"

Idris je sumljivo pogledal na govornika:

"Toda vi imate raje Mahdijev blagoslov?"

"Seveda. Poleg tega si je on pridobil tudi ogromno plena in toliko denarja v Hartumu, da meri egipčanske funte z vrečami za oves in jih razdaja na svoje vernike..."

"Toda, ako so egipčanski vojaki še v Vadi-Halfa in dalje, mogli bi nas med potjo prijati."

"Ne, treba je samo hiteti, dokler se ne opomorejo. Sedaj, po odhodu Angležev, so zgubili popolnoma glave; šejki, ki so ostali verni vladni, ravno tako, kakor vojaki in zabdiji. Vsi mislijo, da pride Mahdi vsak trenutek nad nje, radi tega beže oni izmed naših, ki so doslej v sreči bili naklonjeni Mahdiju, k njemu brez strahu — in nikdo jih ne preganja, kajti v teh prvih trenutkih ni nikogar, ki bi dajal povelja in nikdo ne ve, koga naj posluša."

"Da," odvrnil je Idris, toda prav imaš, da moramo hiteti, kajti Hartum je še daleč..."

Stanku, ki je pazljivo poslušal ta pogovor, je za hip spet zabliščal zarek upanja. Ako so egipčanski vojaki še na svojih posadkah v raznih pobočnih krajih v Nubiji, morali se bodo pred Mahdijevimi hordami umikati po suhem, ker so jim Angleži vzeli vse ladje. V takem slučaju se pa lahko zgodi, da pride karavana v roke ateremu koji izmed umikajočih se oddelkov in bo vjet. Tudi je preračunal Stanko da je moralo brez dvoma preteči mnogo časa, preden se je novica o vzetju Hartuma raznesla med arabskimi plemeni, ki prebivajo na severu od Vadi-Halfa, toliko bolj, ker so jo egipčanska vlada in Angleži skrivali. Sklepal je torej, da je tudi nered, ki je v prvem trenutku moral zavladati med Egipčani, že prenehal. Neizkušenemu dečku pa ni prišlo na misel, da je moral pa dec Hartuma in Gordonovo smrt povzročiti, da so ljudje pozabili na vse drugo in šejki, ki so zvesti svoji vladni in ondodni predstavitelji egipčanske vlade bodo imeli sedaj drugega dela dovolj, kakor da bi mislili na rešitev dveh belih otrok.

In v resnici se Arabci, ki so se pridružili karavani, niso zelo bali zasledovanja. Res so jahali z veliko naglico in niso se jim smilili velblodi, toda držali so se blizu Nila in ponoči so velikokrat krenili k reki, da bi napojili živali in usnjate mehe napolnili z vodo. Včasih so se celo po dnevu drznili

li prihajati v vas. Radi varnosti so pošiljali vedno naprej na ogled nekaj ljudi, ki so z izgovorom, da kupujejo hrano, poizvedovali, kaj je slišati v okolici, če ni v bližini egipčanskih vojakov in če prebivalci ne drže s "Turki". Ako so zadeli na prebivalce, ki so na skrivaj držali z Mahdijem, je cela karavana prišla v vas — in večkrat se je zgodilo, da jo je zapustila povečana za nekaj ali celo za nekaj desetih mladih Arabcev, ki so istotako hoteli bežati k Mahdiju.

(Dalje prih.)

JOSIP ZALAR

JAVNI NOTAR,

1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.

izdeluje vsakovrstne pravoveljavne listine in izvršuje vse v notarsko stroko spadajoče zadeve za Združene Države in staro domovino.

Chicago tel. 1048, N. W. 770.

J. C. Adler & Co.

priporoča rojakom svojo

Mesnica

Tel. 101

Joliet, Ill

J. P. KING

Oba telefon

štej. 8

Lesni

*****trgovce.

Clinton in Desplaines Sts. Joliet

E. H. STEPANOVICH

edini hrvatsko-slovenski pogrebnik,

9251 E. 92 St., S. Chicago, Ill.

Tel. S. Chicago 1423.

Rent. tel. S. Chicago 1606.

Ambulanci in kočije, ter avtomobil

za vsako prigodo in vreme.

Chi. Phone: Office 658, Res. 3704

Uradne ure:

9-12 a. m. 1-5 and 7-8 p. m.

Ob nedeljah od 10. do 12.

Dr. S. Gasparovich

Dentist :: Zobodravnik

Joliet National Bank Building

4th Floor, Room 405.

JOLIET, :: ILLINOIS.

LOAN & SAVINGS BANK

MARTIN WESTPHAL

212 N. Bluff Street JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

1008 N. Chicago St. JOLIET, ILL.

Ureda telefon Chicago 100

Stanovanja telefon Chicago 3247

JOSIP KLEPEC

JAVNI NOTAR

FIRE INSURANCE.

Kadar zavarujete svoja poslopja zopogojen pojdite k

ANTONU SCHAGER

North Chicago Street

v novi hiši Joliet National Banka.

N. W. Phone 420.

MARTIN ZAGAR

Gostilna

Moen Ave. :: Rockdale, Ill.

Vljudno vabi vse rojake, Slovence in

Hrvate, v svojo gostilno sredi

Rockdala.

VSU DOBRO DOŠLI!

W. C. MOONEY

PRAVNIK-ADVOKAT.

ŽENITVENA PONUDBA.

Humoreska. Spisal Iv. Baloh.

Gospod Pivnik je bil davčni kontrolor. Kot uradnik je bil vreden, da so bili njegovi predstojniki z njim zelo zadovoljni, kot človek je bil pa sam zase, ki se ni brigal za ves svet ne, svet pa za njega ne. Njegov dnevni red je bil vedno enak. Po uradnih svojih urah je zavil doma skromno kosilo, katero mu je pripravila njegova kuharica in gospodinja Barbka, ki je pri njem služila že nad petindvajset let, po kosilu je šel v kavarno, tam prebral tiste časopise, katerih sam ni imel naročenih, potem šel spet v pisarno, potem pa redoma dobro uro na sprehod, če je bilo lepo vreme, če ne, je pa čital doma časopise z inserati vred, četudi jih je že dva ali trikrat prebral. Zvečer ob sedmih je bila večerja, potem je šel pa vsak večer kmalu k počitku. Tako je bilo življenje gospoda Pivnika. Z nikomur ni občeval, ljudi je pustil pri miru, najraje je bil sam, se kadil ni. Zdelo se mu je tako življenje čisto naravno in če bi bilo drugače, bi gotovo ne bilo zanj.

Njegova gospodinja je dobro poznala vse lastnosti svojega gospoda. Bili so dnevi, ko ni niti ene besedice spregovorila z gospodom, a je mislila, da že mora tako biti. Se, če je vprašala, kaj naj skuha, včasih ni dobila odgovora. Kar je skuhalo, je bilo dobro. Zato ji je bilo včasih zelo dolgčas, večinoma se je pa udala v svojo usodo.

Letošnjo pomlad pa je začutil v svojem srcu gospod kontrolor nekaj, kar mu je bilo doslej neznano. Samega se je čutil. Spočetka mu je bila ta misel nekako zoprna, a kar odkriti se je ni mogel. Čudno se mu je zdelo, da je sploh prišel na to misel, saj mu je Barbka stregla kot lastnemu možu. A nehoti mu je vedno prihajalo na um: žena je le žena. Barbka naj zbolí ali umrje, kje bo drugo dobiti? Ali če on zbolí, kdo mu bo tako vestno stregel, kakor soprega? Sicer pa Barbka lahko ostane pri njem, pomagala bo gospej soprogi pri tem in onem delu. Kar videl je že naprej, kako prijetno bo tako življenje. Barbka bo doma kuhala in pospravljala, on se bo pa lepo sprehal s svojo soprogo po senčnatih drevoredih. Nič več ne bo sam, nič več ne bo tako pust in dolgočasen, kot so mu očitali njegovi tovariši v uradu.

In postavil se je gospod kontrolor pred ogledalo kakor ni imel nikoli navade, premeril se je od nog do glave ter djal poglasno: lep nisem, mlad tudi ne, a čeden in pošten.

Torej sklep je bil storjen, da naj bo konec tega dolgočasnega življenja; toda — kako! To je bilo sedaj poglavito vprašanje. Kje naj dobi nevesto, ko polovico ljudi v trgu niti ne pozna, razun tistih, s katerimi ima opraviti v pisarni. Njegovi tovariši so mu večkrat to ali ono gosposico očitali, ali on se je vedno in redno izogibal, da je niti ne pozna. To je bila skrb za gospoda kontrolorja. In ko je tako premišljeval dolgo časa to sitno zadevo, tedaj mu je prišla resnična misel: V časopis bom dal!

Dobro, izvrstna misel! Nobeden ne bo zvedel, če si me ne posreči, nobeden mi ne bo očital, sram me ne bo, pa izberem si lahko, kar hočem.

In vsedel se je gospod kontrolor ter napisal tele besede: Ženitovanska ponudba. Uradnik v najlepši možki dobi z nekaj premoženja išče znanja z gosposico srednje starosti. Na denar se ne gleda, glavna stvar je: poštenje. Odgovor naj se pošlje na naslov: "Sreča št. 1000" na ta list.

Pismo je bilo spisano in sam ga je oddal na postaji, da bi poštarica, o kateri je slišal, da vse prebere, nič ne slutila.

Nemirni so bili tisti dnevi in tiste noči za gospoda kontrolorja. List je prišel in prinesel inserat celo trikrat. To je bil vesel gospod kontrolor! Prebral ga je vsaki dan najmanj desetkrat. Nervozno je čakal en teden, ker potem mu je obljubilo upravnništvo doposlati odgovore.

Njegova postrežnica Barbka je imela navado, da je popoldan, ko je gospod odšel v pisarno, brala časopise, ki jih je gospod pustil na mizi. Kaj je pa družega hotela delati? Brala je najraje podlistke, novice in pregledala je vse inserate. Kaj čuda, če je brala tudi: Ženitovanska ponudba? — Brala je enkrat, dvakrat in nehoti ji je prišla misel: Kaj, ko bi —?

Kar ustrašila se je spočetka te misli. Saj ni nič hudega! Kaj če gospod umrje, kam bo šla? In brala je zopet drugi in tretji dan — pa tega ni mogla pozabiti. Živi duši ni tega povedala, tudi učiteljici ne, da sta bili najboljši prijateljici in skoro vsaki dan skupaj. In ko je brala že tretji dan nešteto krat tisto ponudbo, tedaj se je že sprijaznila z mislijo: Kaj ko bi poskusila? Zvedel ne bo nobeden. Sicer se pa še lahko skesam in gospod ne bo zvedel nikoli, če mi ne bo všeč. In modrovala je tako naprej: Ravno prav bi bilo zame. Uradnika sem navajena, mlad ni več, na denar se ne gleda, sicer ga pa nekaj imam, poštena sem pa — ravno zame bi bilo to. Če umrje, imam pokojnino, pa v miru živim — in gospa bom...

In vstala je Barbka in se pogledala v ogledalo. Lepa nisem, mlada tudi ne, ampak čedna in poštena — tako je rekla na

tišem, da se še muci ni zbudil, ki je spal na njeni postelji.

Toda kako? — Barbka ni imela lepe pisave, tudi je le malo pisala, razven svoji sestri nikomur na svetu. Tu se je spomnila učiteljice. Nerada ji je razodela to srčno zadevo, toda druge pomoči ni bilo. Sicer ji bo pa še lahko svetovala, ker sama takih reči ni vajena. In šla je Barbka v nedeljo popoldne kot ponavadi k gospi učiteljici ter ji po dolgem obotavljanju pod časi razodela, kaj bi rada. Nekoliko sram jo je bilo, pa je le šlo.

Učiteljica se ji je spočetka nekoliko nasmešljala, a nazadnje ji je prav dala. Morda boste še srečni — le škoda, da zgubim tako dobro prijateljico. In po dolgem posvetovanju sta sklenili odgovoriti, da se ponudba sprejme, da se ima tudi nekaj premoženja, a da se želi osebnega pogovora. Odgovor naj se pošlje poste restante Ljubljana pod naslov: Tiha sreča št. 1000. Gospi je imela že itak lepo pisavo, a to pismo je pisala, kolikor je mogla lepo.

Barbka je oddala pismo na postaji, da ne bi na pošti brali.

Prav lepo sta se poslovili in seveda zadržali, da ostane to tajno med njima na veke. Barbka je pisala svoji sestri, naj čez en teden dvigne pismo s takim naslovom ter ga ji pošlje. Rekla je, da se gre za neko zadevo.

In mirno so tekli dnevi naprej v hiši gospoda kontrolorja. Čakal je on, čakala je Barbka. Oba sta bila včasih vesela, včasih molčeča.

Minul je teden, dolgi so bili dnevi. Gospod kontrolor je pisal po odgovore in prejel je — tri pisma. Dvoje je bilo tako otročje pisanih, da jih gospod ni smatral resnim. Misli je celo, da se je kdo iz njega ponorčeval, a eno je bilo pisano pa tako lepo, da mu je bilo na hip všeč. A žal, ni bilo ne podpisane, ne slike, le oseben pogovor se želi. Kaj sedaj? "Se bolje", je djal gospod kontrolor. Slika včasih človeka vara, če pa nevesto osebno vidim in spoznam, jo lahko sprejemem ali pa odklonim.

In napisal je pismo, da se želi pogovor prihodnji ponedeljek v Ljubljani v hotelu X. Y. na št. 33 ob 3. uri popoldne. Pismo je bilo spisano in na postaji oddano.

Za ponedeljek je prošil gospod kontrolor dopusta, da ima v mestu važen opravke.

Barbka je po svoji sestri pismo dobila. Torej v ponedeljek mora v Ljubljano, tedaj se odloči njena usoda. A kako bo dobila dopust, ali naj gospoda samega pusti, ali naj ga prosi, da naj za en dan potrpi in v gostilni obeduje? Vedela je, da ji bo gospod to prošnjo uslišal, ker je tako dobrega srca.

V nedeljo popoldne pa naznani gospod kontrolor Barbki, da za ponedeljek ni treba mesa naročiti, ker ima v Ljubljani važne opravke.

To je bila Barbka vesela! "Ravno prav, to me je že skrbelo — jaz pa grem obiskat svojo bolno sestro", to je bil odgovor.

Ponedeljek je prišel. Gospod se je oblekel v črno salonsko obleko, se pogledal parkrat v ogledalo, se vsedel na pošto in se odpeljal na kolodvor. Barbka pa je oblekla najlepšo svojo obleko, se skrbno počesala, par sivih las na senčih izrula, vzela solčnik in šla peš na kolodvor. Ona se je peljala v tretjem, on pa v drugem razredu; nič se nista videla. V Ljubljani se nista srečala, vsak je imel svoje opravke. On je obedoval v hotelu, ona pa pri sestri. Po obedu je šel on kot po navadi v kavarno, potem pa k brivcu, da ga je napravil mlajšega vsaj za par let, ona je pa kupila nov šav, da je bila lepa, kot takrat, ko je bila pri birmi za otročje hčerke svoje sestre. Sestri je rekla, da se gre slikat, da bo tudi ona eno dobila. In res se je šla.

Blizala se je ura tri popoldne. Gospod kontrolor je prišel od brivca čisto pomlajen, kupil je čez dolgo let zopet nekaj smodk in šel v hotel v sobo št. 33, katero je že preje naročil.

Nažgal je smodko ter hodil nemirno doli in gori. Sedaj se odloči, noben človek ne ve, nobeden ne bo zvedel, če mi ne bo všeč. Zvečer pridem domu, v par tednih bo poroka — in začelo se bo novo življenje.

Nestrpno je čakal, srce mu je bilo hitreje. Zdelo se mu je, da take težke ure še ni imel v svojem življenju.

Gospod kontrolor je pogledal gotovo že desetkrat na uro, a zdelo se mu je, da kar ni hotela iti naprej. V hiši je vladal popoln mir. Nobenega koraka ni bilo slišati.

Odbila je ura tri v zvoniku. Postal je in zdelo se mu je, da sliši korake. Nič ni bilo.

Minulo je že pet minut in gospodu kontrolorju je bilo srce tako močno, da se je skoraj silšalo.

Tedaj nekdo na rahlo potrka.

"Notri!" — zakliče z močnim glasom gospod kontrolor.

Vrata se odpro in —

Ko sta se spogledala, ni bilo par sekund slišati nobene besede.

Na tleh je ležal pri njej solčnik, pri njem smodka.

"Ali ste vi?" vpraša trepetaje Barbka.

"Ali si ti?" — je bil njegov odgovor.

Hitro je pobrala svoj solčnik, zaprla vrata in šla, ne, tekla tako hitro

doli po stopnicah, kot še nikoli v svojem življenju.

Hitela je po ulicah, šla od ene cerkve do druge, pa ni bilo nikjer mogoče najti miru, dokler ni prišla do kolodvora.

Gospod kontrolor se je vrgel na divan. Celu uro je gledal pred se. Sam ni vedel, ali je bil sen ali resnica. Čudno se mu je zdelo, da sta se drug drugega tako prestrašila, ko sta se vendar popreje videla stokrat na dan.

Šel je v kavarno, bral časopise; a četudi je bral eno novico petkrat, ni vedel, kaj je čital.

In zopet sta se peljala nazaj, on v drugem, ona v tretjem razredu.

Tisti večer je Barbka pripravila gospodu mirno večerjo v njegovi obednici; videla se pa tisti dan nista.

In z drugim dnem je teklo obema življenju zopet mirno naprej kot preje leta in leta.

Kaj se je zgodilo na številki 33 ob 3. popoldne, tega pa ni zvedel nihče, tudi učiteljica ne.

Inseratov pa od tedaj ni čital nobeden več, ne on ne Barbka.

V pojasnilo.

V glasilu K. S. K. J. se čita med zapisnikom sej gl. odbora sledeče:

"Tajnik prečita račun g. Josipa Klepeca za svoto \$25.00 in sicer za notarsko delo ali potrditev in zaprisego podpisov bratov nadzornikov za leto 1912, 1913 in 1914. Sklene se, da brat tajnik zahteva od g. Klepeca specifičan račun, na kar se bo iste še le vpošteval."

To je prav, le izpuščeno je, da je to račun za "vse delo zadnjih treh let" ne pa samo za "zapislogo nadzornikov," pa tudi tega ni zapisano v zapisniku, da sem koj v računu omenil, da to darujem Jednoti in ne zahtevam nobenega plačila.

"Šenkanemu konju se ne gleda zob," pravi slovenski pregovor.

Jos. Klepec.

Dasi je že skoro preteklo deset dni odkar sem pisal na Jednoto in zahteval, da odbor prekine svoj sklep, ker ne pove katero točko pravil sem kršil, glede moje izločitve, dozdaj se nisem prejel nobenega odgovora in ne pojasnila.

Spodobilo bi se vendar omeniti vsaj točko pravil, katero me "se sumi", da sem kršil.

J. K.

Zadnje poglavje romana.

Neki nemški častnik piše s severnega bojišča: Končno smo se naselili v vasi, kjer sem bil priča zadnjega poglavja pravega in žalostnega romana. Ravno sem hotel odpreti vrata neke kmečke hiše. V tem mi pride nasproti podčastnik in mi veselje lica naznani, da je malo prej v gozdu z nekoliko vojak ideloma razpršil, a deloma ujel polovico neke ruske stotnije. Skozi nizka vrata smo stopili v slabo razsvetljeno sobo in takoj sem zagledal otročje lice mladega ruskega vojaka.

Ležal je na slamni s smeškom na ustih kakor da spi in sanja kaj lepega. Stopili smo bližje in jaz sam sem položil roko na njegovo čelo — bilo je hladno. Mrtev! Vojaki stoje v polkrogu — naenkrat nekaj mrmrajo — zdi se, da jih stresa groza, te hrabre fante, ki se drugače ne boje ničesar. Eden od njih stopi naprej: "Ponižno naznanjam, da je ta ruski vojak — dekle! Izvedeli smo, da je to bila zaročenka nekega ruskega častnika, s katerim se je ramo ob ramo borila v vseh bitkah in nazadnje padla, zadeta v prsa, dočim je njen zaročenec ujet." Se tisti dan sem jo dal pokopati — drugače morajo mrtvi sovražniki čakati, da dobi mo toliko časa, da jih moremo pokopati in jim postaviti križe na grobove.

Ubogi imajo srce na pravem kraju.

V neko trgovino v Brnu je stopila revna žena in si je izbrala tri volnene ostanke baje za otroke. Ko ji je merila trgovka blago, je žena pripovedovala, da so pri nji doma begunci s Poljskega, in da imajo troje otrok.

"Sirotke se mi smilijo", je pravila revna žena, "skoraj nagi so, a mraz že pritiska. Pa sem rekla, sama pri sebi: še za sol nimam skoraj pa vendar pojdem tem sirotam kupit nekaj krilec."

In dobra ženica je med tem neokretno štela novce, zavite v cunj. Ali kaj — ko ji je nedostajala desetica. In zdaj se je zgodilo nekaj karakterističnega. Trgovka, splošno znana kakor jako premožna brnska meščanka, ji ni hotelo odnehati tistih flicov — češ, kaj so ji mar otroci beguncev.

Nepotrebna.

Hrana, ki je telo ne more prebraviti, je nepotrebna, ker ne redi. Če taka neprebavljena hrana ostane v drobu, je slabša nego nepotrebna — je skrajno nevarna, je strupena. V mnogih slučajih ljudje ne opazijo te nevarnosti. Take slučaje je treba takoj zdraviti s Trinerjevim ameriškim zdravilnim grenkim vinom, ki brzo izčisti drob in ga okrepi, tako da lahko opravi svoje naravno delo brez vsake pomoči. To zdravilo povečava slast, podpira prebavo, krepi telo. Izbirajte tečne hrane in brzo se pojavi kaka neprimika, uživajte Trinerjevo ameriško zdravilno grenko vino. Cena \$1.

V lekarnah Jos. Triner, tvornicar, 1333-1339 S. Ashland ave., Chicago, Ill.

Za olajšanje bolečin v mišicah ali sklepkih je Triner's Liniment priporočljivo. Cena 25 ali 50c, po pošti 35 ali 60c. — Adv.

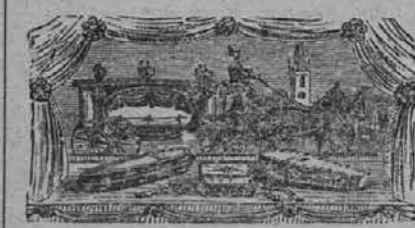

5.50 URA 14 karat Gold Filled URA 5.50
SAMO 15 -- DARIL POLEG URE ZASTONJ -- 15 SAMO

Ako kupite ure naravnost iz tovarne, prihranite najmanj \$19.00 ker pri vsakemu trgovcu z urami morali bi plačati za isto uro do \$25.00. Ali naše posebne tovarniške cene za take ure so samo \$5.50, in poleg tega dobi vsak kateri kupi uro pri nas 15 zgoraj naslikanih daril popolnoma zastonj, 1-2 verižica in obešek, 3. britev, 4. pas za brušenje britve, 5-6. posoda za milo in čopič, 7. polnilno pero, 8. žepni nož, 9. verižica, 10. zrcalo, 11. krtača za lase, 12. naprsno iglo, 13-14. zapestne gumbe, 15. 32 cal. Model revolver. Ako torej želite kupiti to krasno \$25.00 uro za svoto \$5.50, in poleg tega 15 zgoraj omenjenih daril popolnoma zastonj, odrežite ta celi oglaš, ter pošljite ga nam z 25c v znakmah, tako da bomo zagotovljeni da nameravate kupiti uro. Nato vam takoj odpošljemo krasno uro s 15tistim idarili. Po sprejemu ure in daril, ko se bodele prepričali da je v resnici 14 karat Gold Filled Factory, Gauranteed for 20 Years, z najboljšim kolesjem na svetu, ter da omenjenih 15 komadov so popolnoma najboljše vrste, potem plačate svoto \$5.25, ter nekaj malenkosti za vožnjo. V slučaju pa da niste zadovoljni, vam pošljemo nazaj svoto 25c v znakmah. S tem je povedano da če kupite pri nas uro, ne riskirate popolnoma nič, ker naše ure so jamčene za 20 let, in v slučaju da se ura pokvari, jo damo popraviti ali pa zamenjamo za samo v pokritje poštne 25c.

Ako nam pišete iz Kanade, potem mora biti cela svota poslana naprej. POZOR! Mnogi ljudje nam pišejo, in se pritožujejo, da so naročili stvari pri drugih trgovcih, in da niso dobili kar so mislili; in s tem je krivda naročnika, kateri ne pazi na oglaš, če so poštteni ali ne. Moramo vam povedati da naša KRISTIJANSKA TVRDKA ni v zvezi z drugimi trgovci katere oglašajo, in pri nas dobite točno vse kar mi oglašamo. O tem se lahko prepričate če si naročite možko, ali žensko uro, ter naslovite edino na:

NATIONAL COMMERCIAL COMPANY, 90 W. Broadway, Dept. X. 53, New York, N. Y.

W. H. KEEGAN
POGREBNIK.

Slovenci v La Salle in okolici: Kadar potrebujete pogrebnišča se obrnite na to trgovko in prepričani bodite, da boste najboljše postreženi, ker ta zavod je najboljši ter mnogo cenejši kot drugi.

V slučaju potrebe rešilnega voza (ambulance) pokličite nas po telefonu, ker smo vedno pripravljene — po dnevi in ponoči.

Vse delo jamčeno.

POSTREŽBA TOČNA VSAK ČAS

W. H. KEEGAN,
Telefona št. 100 — vsak čas.

Cor. 2nd and Joliet St., La Salle, Ill.

POZOR, ROJAKINJE!

Ali veste, kje je dobiti najboljšje meso po najnižji ceni? Gotovo! V mesnici

J. & A. Pasdertz

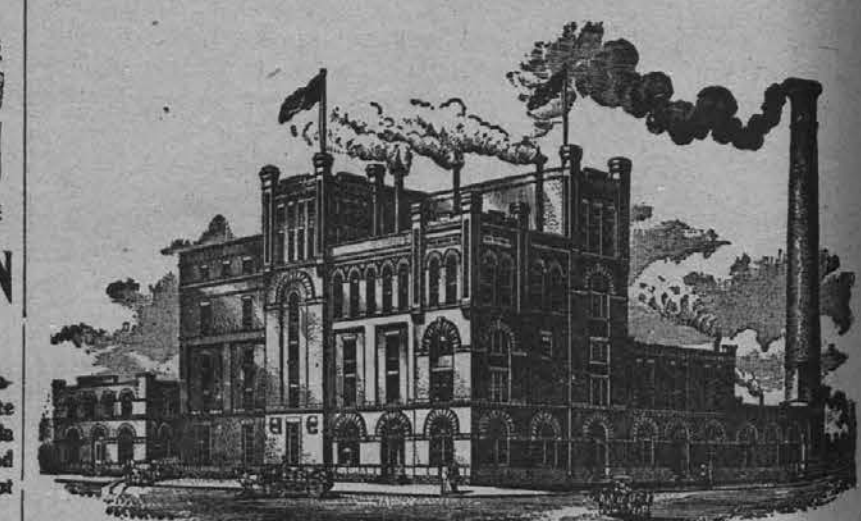
se dobijo najboljšje sveže in prekajene klobase in najokusnejše meso Vse po najnižji ceni. Pridite torej in poskusite naše meso.

Nizke cene in dobra postrežba naše gale.

Ne pozabite torej obiskati nas v našej mesnici in groceriji na vogalu Broadway and Granite Streets.

Chic. Phone 2768. N. W. Phone 1113

Nasvete in navodila pošljemo zastonj

Fred Lehring Brewing Co.
JOLIET, ILL.

PIVO V STEKLENICAH.

Cor. Scott and Clay Sts. Both Telephones 24. JOLIET, ILLINOIS

Oba telefona 215.

WERDEN BUCK

511-13 Webster Street, JOLIET, ILL.

Tu dobite najboljši cement, apno, 8 Tu dobite najboljši CEMENT, AP NO, ZMLET KAMEN, OPEKO, VODOTOČNE ZLEBOVE, ter vse kar spada v gradivo.

MEHAK IN TRD PREMOK.

Chicago Phone 225.

DENAR SE VLAGA NAJBOLJE IN NAJSIGURNIJE V

Prvo Hrvatsko Stedionico

U ZAGREBU, CROATIA, EUROPE,

in nje podružnice v: Belavaru, Brodu na S. Crkvenici, Delnicama, Djakovu, Kraljevi, Novem Vinodolu, Osijeku, Požeju, Rieki, Sisku, Varaždinu, Veliki Gorici, Virovitici, Zemunu i Senju.

Delniška glavnica in pričuva K 16,250,000.

Nasvete in navodila pošljemo zastonj

Soba v najem in Lunch Room.

Geo. Svetlecich

PRVI SALUN ONKRAJ MOSTA

Chicago-Telephone 3864.

107 RUBY STREET, JOLIET, ILL.

DOBRODOŠLI!

Chi. tel. 3399. N. W. tel. 1000

Louis Wise

200 Jackson St. JOLIET, ILL.

gostilničar

VINO, ŽGANJE IN SMODKI

Soba v najem in Lunch Room.

Naročite zabojo steklenic

novega piva, ki se imenuje

EAGLE EXPORT

ter je najboljša pijača

E. Porter Brewing Company

Oba telefona 405, S. Bluff St., Joliet, Ill.